

ΩΛΚΑΣ

ΤΩΝ ΘΕΛΟΝΤΩΝ ΣΩΘΗΝΑΙ

ΤΕΥΧΟΣ 37 • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2015 - ΜΑΡΤΙΟΣ 2016

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΡΟΥ, ΚΑΛΥΜΝΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΣΥΓΚΛΗΣΕΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

† ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩι ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ ΠΑΡΑ ΘΕΟΥ

Ἡ ἅγια Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας «ὡς πορφύραν καὶ βύσσον στολισαμένη» τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων της, τὰ δάκρυα τῶν ὁσίων της καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας τῶν ὁμολογητῶν τῆς πίστεώς της, ἐορτάζει σήμερον τὴν ἡμέραν τῶν ὀνομαστηρίων της. Ὁρθῶς καὶ δικαίως ἐκλήθη καὶ καθιερώθη ὡς «Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν μετὰ ἀπὸ περίοδον ἐνὸς αἰῶνος σκληρῶν ἀγῶνων ἡ ἀλήθεια ἔλαμψε καὶ κατίσχυσε τοῦ ψεύδους διὰ τῆς προσκυνήσεως ὡς φορέων προσωπικῆς παρουσίας καὶ θείας χάριτος τῶν ἱερῶν εἰκόνων τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων Του. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἀνεγνωρίσθη καὶ διεκηρύχθη ἅπαξ ἔτι ὅτι «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰωάν. α' 14) τιμήσας οὕτω καὶ ἀγιάσας τὴν ὑλικὴν κτίσιν καὶ τὸ σῶμα μας, διὰ νὰ τὰ καταστήσῃ «κοινωνοὺς θείας φύσεως» (πρβλ. Β' Πέτρ. α' 4), μετόχους τῆς θείας χάριτος καὶ ζωῆς.

Εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν καὶ σωτήριοι ἀληθιαν, τὴν ὁποίαν ἐπολέμησαν οἱ ἀρνηταὶ τῆς προσκυνήσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ἡ ὁδὸς πρὸς κατίσχυσιν τῆς ἀληθείας ἐναντι τοῦ ψεύδους, ὑπήρξε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ἡ Ἐκκλησία ἀπ' ἀρχῆς καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν τῆς ἱστορίας της, καὶ αὐτὴ δὲν ἦτο ἄλλη ἀπὸ ἐκείνην τῆς συνοδικότητος. Ἡ διάκρισις μετὰ ἀληθείας καὶ ψεύδους, ὀρθοδοξίας καὶ αἱρέσεως, δὲν εἶναι πάντοτε εὐχερῆς. Καὶ οἱ αἰρετικοὶ ἐπίστευον καὶ πιστεύουν ὅτι κατέχουν τὴν ἀλήθειαν, καὶ θὰ ὑπάρχουν πάντοτε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ χαρακτηρίζουν ὡς «αἰρετικοὺς» τοὺς μὴ συμφωνοῦντας πρὸς τὰς ἀπόψεις των. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν μίαν καὶ μόνον αὐθεντίαν ἀναγνωρίζει: τὴν Σύνοδον τῶν κανονικῶν ἐπισκόπων της. Ἄνευ συνοδικῆς ἀποφάσεως ἢ διάκρισις μετὰ ὀρθοδοξίας καὶ αἱρέσεως δὲν εἶναι δυνατὴ. Ὅλα τὰ δόγματα τῆς Ἐκ-

*Από τή σύνοδο έργασίας τῆς Σύναξης τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν
23/1/2016, Γενεύη, Ἑλβετία. (www.theorthodoxchurch.info)*

κλησίας καί οἱ ἱεροὶ κανόνες τῆς φέρουν τήν σφραγιδα τῆς συνοδικότητος. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς συνοδικότητος.

Τήν ἐκκλησιολογικήν ταύτην ἀρχήν ἀνέκαθεν ἐτόνισεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, καί τήν ἐφαρμόζει πιστῶς εἰς τοπικόν ἐπίπεδον. Τοῦτο ἴσχυεν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας καί ἐπὶ ἐπιπέδου οἰκουμενικοῦ ἢ πανορθοδόξου, διεκόπη ὁμως λόγῳ ἱστορικῶν συγκυριῶν ἐπὶ μακρόν. Σήμερον εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀναγγεῖλωμεν καί ἐπισήμως ἀπὸ τῆς ἱεράς ταύτης οἰκουμενικῆς καθέδρας ὅτι, χάριτι Θεοῦ, συμφωνία πάντων τῶν Προκαθημένων τῶν Ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, θέλει πραγματοποιηθῆ ἢ ἀπὸ πενήκοντα καί πλέον ἐτῶν ἀποφασισθεῖσα Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος συνόλου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ ἀπὸ 18ης ἕως 27ης Ἰουνίου ἔ. ἔ., τῆς ὁποίας αἱ ἐργασίαι θὰ ἀρχίσουν διὰ πανορθοδόξου Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ ἐν Ἡρακλείῳ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ κατὰ τὴν μεγάλην καί εὐσημον ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, θὰ συνεχισθοῦν δὲ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀκαδημίᾳ παρὰ τὸ Κολυμβάριον Χανίων. Τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης ταύτης Συνόδου θέλει προεδρεύσει ἢ ἡμετέρα Μετριότης περιστοιχιζόμενος ὑπὸ

τῶν λοιπῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, θὰ μετάσχουν δὲ ὡς μέλη αὐτῆς ἀντιπροσωπεῖα ἐξ ἀρχιερέων ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων.

Πρώτιστος σκοπὸς καί σπουδαιότης τῆς Πανορθοδόξου ταύτης Συνόδου εἶναι νὰ καταδειχθῇ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡνωμένη ἐν τοῖς Μυστηρίοις, καί μάλιστα τῇ Θεῖα Εὐχαριστίᾳ, καί τῇ Ὁρθοδόξῳ πίστει, ἀλλὰ καί ἐν τῇ συνοδικότητι. Διὸ καί προητοιμάσθη αὕτη ἐπὶ μακρόν χρονικὸν διάστημα διὰ σειρᾶς Προπαρασκευαστικῶν Ἐπιτροπῶν καί Προσυνοδικῶν Διασκέψεων, ὥστε τὰ Κείμενα τῶν ἀποφάσεων τῆς νὰ διαπνέωνται ὑπὸ ὁμοφωνίας, καί ὁ λόγος τῆς νὰ ἐκφέρεται «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ».

Τὰ θέματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀπασχολήσουν τὴν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον, καθορισθέντα πανορθοδόξως ἤδη κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποφάσεως τῆς συγκλήσεώς τῆς, ἄπτονται κυρίως προβλημάτων ἐσωτερικῆς δομῆς καί ζωῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα χρήζουν ἀμέσου διευθετήσεως, ὡς καί ζητημάτων ἀφορώντων εἰς τὰς σχέσεις τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον καί τὴν ἀποστολήν τῆς Ἐκ-

κλησίας εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Γνωρίζομεν, βεβαίως, ὅτι ὁ κόσμος ἀναμένει νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ πολλῶν ἐκ τῶν φλεγόντων προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον. Ἀλλὰ ἐκρίθη ἀναγκαῖον ὅπως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διευθετήσῃ πρῶτον τὰ τοῦ οἴκου της πρὶν ἢ ἐκφέρῃ λόγον πρὸς τὸν κόσμον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει παύσει νὰ θεωρῆ χρέος της. Τὸ ὅτι μετὰ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων ἡ Ὁρθοδοξία ἐκφράζει τὴν συνοδικότητά της ἐπὶ παγκοσμίου ἐπιπέδου ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον καὶ ἀποφασιστικὸν βῆμα, τὸ ὁποῖον ἀναμένεται ὅτι διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ μετ' οὐ πολὺ θὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλα διὰ τῆς συγκλήσεως, σὺν Θεῷ, καὶ ἄλλων Πανορθόδοξων Συνόδων.

Ἀδελφοὶ ἀγαπητοὶ καὶ τέκνα προσφιλεῖ ἐν Κυρίῳ,

Τὰ μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα κατευθύνονται ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ὁ Ὅποιος καὶ, τελικῶς, εἶναι ὁ Κύριος τῆς Ἱστορίας. Ἡμεῖς σπείρομεν καὶ κοπιῶμεν, ἀλλ' ὁ αὐξάνων εἶναι ὁ Θεός (πρβλ. Α' Κορ. γ', 8).

Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ, ὄντως, γεγονὸς ἱστορικὸν καὶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ μόνον ἐναποθέτομεν τὴν ἔκβασίν του. Καλοῦμεν, ὅθεν, πάντας τοὺς Ὁρθοδόξους ἀνὰ τὸν κόσμον πιστοὺς, κληρὸν καὶ λαόν, εἰς προσευχὴν πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν ὅπως στέψῃ διὰ τῶν εὐλογιῶν Του τὸ γεγονὸς τοῦτο, διὰ νὰ οἰκοδομηθῇ δι' αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία Του καὶ δοξασθῇ τὸ πανάγιον Ὄνομά Του. Οἱ καιροὶ εἶναι κρίσιμοι καὶ ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας δεόν νὰ ἀποτελέσῃ τὸ υπόδειγμα τῆς ἐνότητος τῆς σπαρασσομένης ἀπὸ διαιρέσεις καὶ συγκρούσεις ἀνθρωπότητος.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου εἶναι ὑπόθεσις ὅλων τῶν μελῶν τῆς

Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα καὶ καλοῦνται νὰ ἐπιδείξουν τὸ ἐνδιαφέρον των δι' αὐτήν.

Ἦδη, τὰ συμφωνηθέντα πανορθόδοξως καὶ ὑποβαλλόμενα εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον κείμενα δημοσιοποιοῦνται καὶ τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς καλοπροαιρέτου πιστοῦ πρὸς πληροφορίαν καὶ ἐνημέρωσίν του, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐκφρασίν τῆς γνώμης του καὶ τῶν προσδοκιῶν του ἀπὸ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον.

Ταῦτα ἀγγέλλοντες παντὶ τῷ πληρώματι τῆς ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τὴν εὔσημον ταύτην ἡμέραν εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς δωρῆται τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ καὶ πᾶσιν ὑμῖν πλουσίαν τὴν χάριν καὶ εὐλογίαν Του, δῶν δὲ καὶ τῷ κόσμῳ παντὶ «τὴν εἰρήνην διὰ παντὸς ἐν παντὶ τρόπῳ» (Β' Θεσ. γ', 16).

Ἐν ἔτει σωτηριῶ βις', κατὰ μῆνα Μάρτιον (κ):
Ἐπινεμήσεως Θ'

- † ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος, διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης
- † ὁ Περγάμου Ἰωάννης, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Ντένβερ Ἡσαΐας, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Ἀτλάντας Ἀλέξιος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Πριγκηποννήσων Ἰάκωβος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Προικονήσου Ἰωσήφ, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Φιλαδελφείας Μελίτων, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Γαλλίας Ἐμμανουήλ, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Δαρδανελλίων Νικήτας, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Ντητρόιτ Νικόλαος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Ἁγίου Φραγκίσκου Γεράσιμος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Σηλυβρίας Μάξιμος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης
- † ὁ Ἀδριανουπόλεως Ἀμφιλόχιος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λέρου-Καλύμνου-Ἀστυπалаίας κ. Παϊσίου

Δέν υπάρχει μεγαλύτερη ἀρετή ἀπὸ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον. Αὐτὴ τὴν ἀρετὴ τῆς ἀγάπης ὑμνεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, στὴν πρώτη πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή του κεφ. 13, στιχ. 1, ὅταν ἔλεγε στοὺς Κορινθίους «*ἂν μπορῶ νὰ λαλῶ ὅλες τίς γλώσσες τῶν ἀνθρώπων, ἀκόμα καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀλλὰ δέν ἔχω ἀγάπη γιὰ τοὺς ἄλλους, οἱ λόγοι μου ἀκούγονται σάν ἦχος χάλκινης καμπάνας ἢ σάν κυμβάλου ἀλαλαγμός*».

Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη δέν πρέπει νὰ εἶναι προσποίηση μὲ ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση χωρὶς ἐσωτερικὸ περιεχόμενο, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι γνησία, εἰλικρινής, ὅπως τὴν δίδαξε καὶ τὴν παρέδωσε μὲ τό παράδειγμά του, ὁ Κύριος τῆς ἀγάπης, τῆς εὐσπλαχνίας καὶ τοῦ ἐλέους.

Ὁ Κύριος ἀντιπαραβάλλει τὴν ἐξωτερικὴ ἀγάπη, πού δέν ἔχει ἐσωτερικὸ περιεχόμενο, μὲ τὴν ἀγάπη πού ὀφείλει νὰ ἀποδίδει ὁ κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἄνθρωπος στὸν μόνον ἀληθινό Θεό, πού εἶναι ἀγάπη κι ἐκεῖνος πού μένει στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μὲ αὐτὸν μένει ὁ Θεός.

Ἡ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή, εἶπε ὁ Κύριος, εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό «*ἀγαπήσης Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ' ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ*

ἐξ' ὅλης τῆς διανοίας σου», καὶ προσέθεσε «*δευτέρα δὲ ὁμοία ἐντολή*», «*ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν*». Καὶ ὅπως παρατηρεῖ ἓνας ἐκκλησιαστικὸς συγγραφέας τὴν ὀνόμασε δευτέρα κατὰ τὴν τάξη τῆς νομοθεσίας, ὄχι ὅμως ἀπὸ ἀπόψεως δυνάμεως καὶ μεγαλειότητος.

Ἡ ἀγάπη, ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα, κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, πρέπει νὰ εἶναι ἀνυπόκριτος. Ἡ ὑποκρισία βεβηλώνει τὴν ἀρετὴ, μολύνει τίς καλές πράξεις, χρησιμοποιεῖ τό καλό, ὄχι γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ὠφέλεια τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ γιὰ ἰδιοτελεῖς σκοπούς. Αὐτό τό εἶδος τῆς ἀγάπης τό καταδικάζει ἡ Ἁγία Γραφή.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος θέλει ἡ ἀγάπη νὰ εἶναι ἀνυπόκριτος, καθαρὴ καὶ εἰλικρινής, ἀπαλλαγμένη δηλαδὴ ἀπὸ κάθε ἐπίδειξη καὶ ἰδιοτέλεια. Τὴν θέλει νὰ ἀναβλύζει ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Νὰ εἶναι ἔκφραση τῶν ἀληθινῶν συναισθημάτων καὶ διαθέσεων τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον του, πρὸς τὸν ἀδελφό του, κατὰ τὴν θεϊκὴ προσταγή καὶ ἐντολή «*ἀγαπήσης τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν*».

Διά τόν Θεό καί στόν Θεό εἴμαστε ὅλοι ἀδελφοί καί εἴμαστε μέλη ενός καί τοῦ αὐτοῦ πνευματικοῦ σώματος πού κεφαλή εἶναι ὁ Χριστός. Καί ὅπως τά μέλη τοῦ σώματος βοηθᾶ τό ἓνα τό ἄλλο, κατά τόν καλύτερο φυσικό καί ἀβίαστο τρόπο, ἔτσι καί οἱ ἄνθρωποι πού ἐμφοροῦνται ἀπό πνευματική καί εἰλικρινή ἀγάπη, πρέπει νά συμπαρίσταται καί νά βοηθᾶ ὁ ἓνας τόν ἄλλον.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, στόν ὕμνο τῆς ἀγάπης, μᾶς λέγει, «*ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογιζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ, πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει, ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει*» - ἀπλή μετάφραση -.

Ἐκεῖνος πού ἀγαπάει ἔχει μακροθυμία, ἔχει καί καλωσύνη, ἐκεῖνος πού ἀγαπάει δέν ζηλοφθονεῖ, ἐκεῖνος πού ἀγαπάει δέν κομπάζει, οὔτε ὑπερηφανεύεται, εἶναι εὐπρεπής, δέν εἶναι ἐγωϊστής, οὔτε ἐρεθίζεται, ξεχνάει τό κακό πού τοῦ ἔχουν κάνει. Δέν χαίρεται γιά τό στραβό πού γίνεται, ἀλλά μετέχει στήν χαρά γιά τό σωστό. Ἐκεῖνος πού ἀγαπᾶ, ὅλα τὰ ἀνέχεται, σέ ὅλα ἐμπιστεύεται, γιά ὅλα ἐλπίζει, ὅλα τὰ ὑπομένει. Ποτέ ἡ ἀγάπη δέν θά πάψει νά ὑπάρχει.

Ὁ Ἱερός Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ χρυσοῦς τήν γλῶττα, λέγει «*Νόσος ἐστὶν ἡ κατάψυξις τῆς ἀγάπης. Σὺ μὴ παύση λέγων, ὅτι ὅσο ἂν μὲ μισῆς οὐ παύσομαι σε φιλῶν, οὕτω πᾶσα ψύξιν ἐξέβαλες*», - μετάφραση - «*ἀρρώστια εἶναι νά μπεῖ ἡ ἀγάπη στήν κατάψυξη. Ἐσὺ ποτέ νά μὴ παύσεις νά λές, ὅσο καί ἂν μὲ μισῆς, ἐγὼ δέν θά παύσω νά σέ ἀγαπῶ. Ἔτσι ἔδιωξες κάθε ψύξη*».

Μέ τήν σταυρική θυσία τοῦ Θεανθρώπου καταργήθηκαν οἱ ἐγωϊστικές ἀντιθέσεις καί

οἱ θανάσιμες ἐχθρότητες πού χώριζαν καί μετέβαλλαν σέ λύκους τούς ἀνθρώπους. Δέν ὑπάρχουν πλέον διαφορές ἀνάμεσά τους. Ὁ πλούσιος καί ὁ πτωχός, ὁ ἄρχοντας καί ὁ ἀρχόμενος, ὁ δάσκαλος καί ὁ μαθητής, ὁ ὁμοεθνής καί ὁ ἄλλοεθνής, εἶναι ἓνα. Ὅλοι συνδέονται καί πρέπει νά συνδέονται μέ τούς ἱερούς δεσμούς τῆς ἀγάπης.

Ἐκεῖνο πού ὁμορφαίνει καί ἐξυψώνει τήν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων τῆς κάθε ἐποχῆς, ἐκεῖνο πού δίνει νόημα καί χαρά στήν ζωῆ, ἐκεῖνο πού συνδέει τόν ἄνθρωπο μέ τόν ἄνθρωπο καί τούς ἀνθρώπους μέ τόν Θεό, εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ εἰλικρινής καί ἀνυπόκριτος, αὐτή ἡ ἀγάπη πού ἀναβλύζει ἀπό τήν καρδιά καί ἐκδηλώνεται μέ ἔργα καλωσύνης γιά τήν ἐξυπηρέτηση τοῦ πλησίον, τοῦ ἀδελφοῦ ἐν Χριστῷ.

Εἶναι ἀλήθεια πώς στίς ἡμέρες μας τά πράγματα εἶναι διαφορετικά, ἡ λεγομένη οικονομική κρίση πού περνᾶ ὀλόκληρος ἡ ἀνθρωπότητα καί ὅλως ἰδιαίτερος ἡ Πατριδα μας, ἴσως νά ἀφήνει τούς ἀνθρώπους κάπως ἀδιάφορους γιά νά ἐκδηλώνονται μέ ἔργα καλωσύνης, μέ ἔργα φιλαλληλίας, μέ ἔργα φιλανθρωπίας καί ἀλληλεγγύης, μέ ἔργα ἀγάπης καί κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο, νά ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν.

Ὅμως ἡ Ἐκκλησία μας, τό πανδοχεῖο τῆς ἀγάπης, πάντοτε καί ὅλως ἰδιαίτερος σήμερα κατά τίς δύσκολες ἡμέρες πού περνᾶ ὁ κόσμος, ἔρχεται μέ τόν ἰδικό της τρόπο ἀρωγός καί κάμνει πράξη της τήν ἀγάπη πρὸς τούς ἔχοντες τήν ἀνάγκη καί δέν θά πάψει, παρά τίς διαφορές ἀντίθετες φωνές πού ἀκούονται ἀπό ὀρισμένους ἀνθρώπους, νά διακονεῖ καί νά λειτουργεῖ τήν ἀγάπη τῆς πίστεως, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί χάρη τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἀγάπη, κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ «*οὐδέποτε ἐκπίπτει*».

Η ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΥΜΝΩΝ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Παντελεήμων Χαμπίδης, Φοιτητής Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.

*«Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, σήμερον ἠνώθησαν, τεχθέντος τοῦ Χριστοῦ.
Σήμερον Θεὸς ἐπὶ γῆς παραγένονε, καὶ ἄνθρωπος εἰς οὐρανοὺς ἀναβέβηκε.
Σήμερον ὁράται σαρκί, ὁ φύσει ἀόρατος, διὰ τὸν ἄνθρωπον»¹.*

Μυιορτή τῶν Χριστουγέννων, μαζί με ἐκείνη τοῦ Πάσχα, ἀποτελεῖ τὴν πιό σημαντική καὶ λαμπρή στιγμή, πού κοσμεῖ τό ἐκκλησιαστικό μας ἑορτολόγιο. Ὁ ἴδιος ὁ Θεός «ἐφανερώθη ἐν σαρκί»². Ὁ ἴδιος ὁ ἄσαρκος Λόγος, τό δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδας, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς, ἐπέλεξε τὴν κατάλληλη στιγμή κατὰ τό προαιωνίῳ του σχέδιο νά σαρκωθεῖ ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία «διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν». Ἔτσι, ὄντας τέλειος Θεός, ἔγινε καὶ τέλειος ἄνθρωπος. Προσέλαβε ὀλόκληρη τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἀμαρτία.

Ἡ χριστολογία αὐτή, ἡ ὁποία συνιστᾶ τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως βιώνεται ἀκατάπαυστα, διακηρύσσεται πανηγυρικά στοὺς ὕμνους τῶν Χριστουγέννων. Ἐπειδὴ, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι βρῖθουν σέ χριστολογικὲς ἀναφορές, θά κάνουμε νύξη σέ ὀρισμένες ἀπὸ αὐτές, ὅπως τίς συναντοῦμε στίς ἀκολουθίες τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τοῦ Ὁρθρου, πού ψάλλονται παραμονή καὶ ἀνήμερα τῆς εορτῆς.

Οἱ ὕμνοι (στιχηρά ἰδιόμελα, δοξαστικά, κανόνες καὶ κοντάκια), προέρχονται ἀπὸ τὴ γραφίδα διαφόρων ὕμνογράφων. Ἀρ-

χικά, στὰ στιχηρά ἰδιόμελα τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς γιορτῆς διακρίνουμε τὰ ὀνόματα Ἀνατόλιος, Γερμανός καὶ Ἰωάννης Μοναχός. Ὁ πρῶτος, θεωρεῖται ὁ Ἀνατόλιος ὁ Στουδίτης, μαθητῆς τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου (8ος αἰώνας), στὸν ὁποῖο ἀποδίδονται τὰ λεγόμενα στιχηρά ἀνατολικά καὶ στιχηρά σέ Δεσποτικές καὶ Θεομητορικές γιορτές. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γερμανό, ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα δέν κατέληξε, ἐάν πολλοὶ ὕμνοι τοῦ ἀνήκουν στὸν Γερμανό Κωνσταντινουπόλεως τὸν Α' (8ος αἰώνας) ἢ τὸν Β' (13ος αἰώνας). Τέλος, ὡς Ἰωάννης Μοναχός θεωροῦνταν πρῶτα ὁ Δαμασκηνός. Ἐπειτα, ὁμως, ἀμφισβητήθηκε ἡ ἄποψη αὐτή, διότι σέ κανόνες, ὅπως ὁ ἱαμβικός τῆς Πεντηκοστῆς, φέρονταν, συχνά, καὶ ἡ προσωνομία «Ἀρκλᾶς», ὁ ὁποῖος ἔζησε ἕναν αἰῶνα μετὰ τὸν Ἰωάννη Δαμασκηνό³. Τό κοντάκιο «*Ἡ Παρθένος σήμερον*» ἀποδίδεται στὸν πολὺ γνωστό, ἅγιο Ρωμανό τὸν Μελωδό (6ος αἰώνας) καὶ ὁ κανόνας τῶν Χριστουγέννων στὸν ἅγιο Κοσμᾶ Μαΐουμᾶ, θετό ἀδελφὸ τοῦ ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Δαμασκηνοῦ. Βέβαια, πρέπει ἐδῶ νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ εἰσαγωγικὴ φράση «*Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε, Χρι-*

1. Στιχηρὸ Ἰδιόμελο στὴ Λιτή τοῦ Ἑσπερινοῦ τῶν Χριστουγέννων.

2. Α' Τιμ. 3,16.

3. http://www.apostoliki-diakonia.gr/byzantine_music/ymnografoi/ymnografoi.asp?main=melodoi_sort.asp&page=105#anchor1079

στός ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε» ἐκφωνήθηκε ἀπο τόν ἐορταστικό λόγο τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

Ἔτσι, στό πρῶτο ἰδιόμελο τοῦ ἐσπερινοῦ τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ ψάλλουμε: «Ἡ γὰρ ἀπαράλλακτος εἰκὼν τοῦ Πατρός, ὁ χαρακτήρ τῆς ἀϊδιότητος αὐτοῦ, μορφήν δούλου λαμβάνει, ἐξ ἀπειρογάμου Μητρὸς προελθὼν, οὐ τροπήν ὑπομείνας· ὁ γὰρ ἦν διέμεινε, Θεὸς ὢν ἀληθινός· καὶ ὁ οὐκ ἦν προσέλαβεν, ἄνθρωπος γενόμενος διὰ φιλανθρωπίαν». Κοντολογία, τονίζεται ὅτι ὁ Χριστός παρέμεινε Θεός, παρόλο πού ἔγινε ἄνθρωπος, ἀφοῦ δέν τρέπεται ἡ θεότητα. Ἡ φράση δέ «εἰκὼν τοῦ Πατρός» εἶναι καθαρὰ ἀγιογραφική, καθὼς παραπέμπει στό Β΄ Κορ. 4,4. Στό τρίτο, ἔπειτα, τροπάριο μαρτυροῦμε ὅτι «Ὁ σαρκωθείς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἐνανθρωπήσας, φῶς ἡμῖν ἔλαμψας, Χριστέ ὁ Θεός, τῆ σῆ παρουσίᾳ· φῶς ἐκ φωτός, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα». Τό «ἀπαύγασμα» τοῦ Πατέρα, ἐπίσης, θεμελιώνεται ἀγιογραφικά στό Ἑβρ. 1,3. Τό «φῶς ἐκ φωτός», πού τό συναντᾶμε καί στό σύμβολο τῆς πίστεως, Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως, ἐκφράζει τή συγγένεια τοῦ Υἱοῦ πρὸς τόν Πατέρα, δηλαδή τήν θεότητα. Τό τελευταῖο ἰδιόμελο τῆς ἀκολουθίας ἀναφέρεται στόν «Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα», ὁ ὁποῖος δέχθηκε τὰ τρία δῶρα ἀπό τούς μάγους, δηλαδή, «δόκιμον χρυσόν, ὡς Βασιλεῖ τῶν αἰώνων, καὶ λίβανον, ὡς Θεῶ τῶν ὄλων, ὡς τριήμερῳ δὲ νεκρῷ, σμύρναν τῷ Ἀθανάτῳ». Σ' αὐτό τό σημεῖο ὁ Χριστός λατρεύεται ἀπο τὰ ἔθνη ὡς Βασιλιάς, Θεός καὶ Ἀθάνατος, παρότι νεκρός «σαρκί».

Στήν ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου ἰδιαίτερη ἐντύπωση προξενεῖ ἡ ἀπορία τοῦ ὑμνογράφου, πού ἀναρωτιέται: «Ὁ ἀχώρητος παντί, πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ; ὁ ἐν κόλποις τοῦ

Πατρὸς, πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς Μητρὸς»⁴. Στό τέλος τοῦ καθίσματος ἐπαναδιατυπώνεται ἡ διδασκαλία ὅτι «Διπλοῦς ἐτέχθη». Ὁ Χριστός, λοιπόν, ὡς ὁ ΩΝ καὶ ὁ Παλαιὸς τῶν Ἡμερῶν κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἔχει προσλάβει τὸ ἀνθρώπινο «φύραμα», χωρὶς νά ὑποστῆ καμία ἀπό τίς δύο φύσεις μετάλλαξη ἢ τροπὴ ἢ ὁ,τιδήποτε παρόμοιο κατὰ τὴν αἴρεση τοῦ Μονοφυσισμοῦ. Ἀκόμη, ὁ Κύριος εἶναι ὁ «αὐτός», τὸ ἴδιο πρόσωπο καὶ ὄχι δύο πρόσωπα ἐνωμένα κατὰ μία ἠθική σχέση, δηλαδή, ὁ Θεὸς Λόγος καὶ ἄνθρωπος Ἰησοῦς ὡς δύο ξεχωριστές ὑποστάσεις, ὅπως ὑποστήριζε ὁ Νεστόριος. Γι' αὐτό καὶ ὁ ἅγιος Ρωμανὸς ὁ Μελωδὸς μᾶς καλεῖ νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι «παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός»⁵.

Ἐνα τὸ πρόσωπο ἢ ἡ ὑπόσταση, ἀλλὰ δύο οἱ φύσεις ἢ οἱ οὐσίες. Θά ἦταν περιττό, συνεπῶς, νά ἀναφέρουμε τὴν χριστολογία τοῦ κανόνα τῶν χριστουγέννων, ὅπου καταγγέλλουμε ὅτι «ὄν κατ' οὐσίαν Ἰσὸν τε Πατρί, καὶ βροτοῖς»⁶ ἢ «Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρέυστως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρως»⁷.

Ἀπο τὰ παραπάνω κατανοοῦμε σέ τί βαθμὸ τονίζεται ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ στήν ὑμνολογία ἔναντι σέ διάφορες δοξασίες, πού ἔως σήμερα διαβάλλουν τὸ γεγονός τῆς ἐνανθρώπησης. Κάθε φορά, ὅμως, πού κοιτᾶμε τὸ μικρὸ θεῖο βρέφος, ἀντιτείνουμε μὲ ἰλαρότητα, στό ἐρώτημα ἐάν ὁ Χριστός «ἐτέχθη», «ἀληθῶς ἐτέχθη».

4. Κάθισμα τοῦ Ὁρθρου τῶν Χριστουγέννων μετὰ τὸν Πολυέλεο.

5. Κοντάκιο τῆς γιορτῆς τῶν Χριστουγέννων.

6. Εἰρμός τῆς α' Ὠδῆς τοῦ Ἰαμβικοῦ κανόνα τῶν Χριστουγέννων.

7. Εἰρμός τῆς γ' Ὠδῆς τοῦ πεζοῦ κανόνα τῶν Χριστουγέννων.

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ, ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Γεώργιος Δαγκλής, Φοιτητής Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.

4ος αιώνας υπήρξε αναμφίβολα τό-
ἀποκορύφωμα της συνάντησης Χρι-
στιανισμού-Έλληνισμού. Τήν ένταση αυτή
της πολιτισμικής και ὄχι μόνο σύγκρουσης
βίωσαν οἱ Καππαδόκες Πατέρες, κυρίως δέ,
ὁ Μέγας Βασίλειος.

Τήν περίοδο αυτή, Χριστιανοί και Έθνικοί
ἔρχονται σέ διάλογο, γίνο-
νται συμμαθητές και κάθο-
νται στά ἴδια θρανία. Οἱ
Χριστιανοί προκαλοῦνται
ἀπό τούς Έθνικούς συ-
μμαθητές τους και πρέπει
νά ἀπολογηθοῦν γιά τήν
Πίστη τους. Ἡ ἀπολογία
ὁμως αυτή, γίνεται μέ τά
ἐφόδια πού ἀποκόμισαν
ἀπό τίς φιλοσοφικές σχο-
λές, δηλαδή χρησιμοποιοῦν
τά ἴδια μέσα μέ τούς κατη-
γόρους τους. Ἀλλά αυτό,
κατά πόσο εἶναι ὀρθόδοξο;

Ὁ Μέγας Βασίλειος ἀνα-
λαμβάνει νά ἀπαντήσει μέ
ἕνα λόγο του, στόν ὁποῖο
ἀναλύει, κατά πόσο ὠφέλιμα εἶναι αὐτά πού
οἱ εἰδωλωλάτρες διδάσκουν. Ἀπευθύνεται
σέ ἐκείνη τήν ἡλικιακή ομάδα πού ἔρχεται
ἄμεσα σέ ἐπαφή μέ τίς προκλήσεις τους και
παράλληλα ἀποτελεῖ τό μέλλον τοῦ Εὐαγγελι-
κοῦ μηνύματος, στούς νέους.

Ὦντας ὁ ἴδιος κάτοχος τῆς διπλῆς παι-
δείας, χριστιανικῆς και ἑλληνικῆς (θύραθεν
και ἔξωθεν), δέν διστάζει νά πεῖ πώς τά φιλο-
σοφικά μαθήματα ὄχι μόνο δέν εἶναι ἄχρη-

στα γιά τήν ψυχή, ἀλλά μποροῦν νά λειτουρ-
γήσουν και ὡς προπαιδεία γιά τή χριστιανι-
κή πίστη. Βέβαια, κατά τόν Ἅγιο, γιά νά
κατευθυνθεῖ κάποιος στήν ὁδό τῆς Ἀλήθει-
ας, πρέπει νά ἔχει ὁδηγό τό Ἅγιο Πνεῦμα και
τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου, οἱ ὁποῖες φωτίζουν
τούς ὀφθαλμούς ὡς φεγγοβόλος πηγῆ. Μέ

λίγα λόγια τά φιλοσοφικά
μαθήματα εἶναι χρήσιμα ὡς
ἕνα ἔνδυμα, ὡς ἕνα ὄργανο
ἐπεξεργασίας και διατύπω-
σης τῶν χριστιανικῶν ἀλη-
θειῶν.

Γιά νά ἐπιτευχθεῖ αὐτό
χρειάζεται προσοχή, δι-
ἀκριση και φυσικά προσευ-
χή. Στήν ὁμιλία του πρὸς
τούς νέους, ὁ Ἅγιος ἐξάγει
μέ ζωντανά παραδείγματα
τίς παραπάνω ἀξίες. Μᾶς
φέρει ὡς παράδειγμα τήν
τακτική τῆς μέλισσας, ἡ
ὁποία ἐπισκέπτεται ὅλα τά
ἄνθη, ὡστόσο παίρνει μέλι
μόνο ἀπό αὐτά πού πρέπει.

Ἡ μέλισσα ξεχωρίζει - διακρίνει, κάτι πού
πρέπει νά κάνει ὁ πιστός. Κάτι παρόμοιο γί-
νεται και μέ τό τριαντάφυλλο. Ὅταν θέλου-
με νά τό κόψουμε προσέχουμε τά ἀγκάθια.
Ὁλος ὁ ἀρχαῖος κόσμος εἶναι ἕνας ροδώ-
νας, ὅλων τῶν λογίων, τῶν χρωμάτων και
τῆς εὐωδίας και ὁ Χριστιανός δικαιούται νά
κόψει τριαντάφυλλο, ἀλλά πρέπει νά προσέ-
χει - νά διακρίνει ποῖο εἶναι τό λουλούδι και
ποῖο εἶναι τό ἀγκάθι. Τό ἀγκάθι ὁμως εἶναι

ένσωματωμένο στό λουλούδι, γι' αυτό πρέπει μέ προσευχή νά εξασκήσει τά μάτια τῆς ψυχῆς.

Σήμερα, 17 αἰῶνες ἀργότερα, ὁ σύγχρονος Χριστιανός θά ἀναρωτηθεῖ δικαίως: κατά πόσο αὐτά ἔχουν σημασία, καθότι ἡ ἑλληνική φιλοσοφία ἀφομοιώθηκε καί ἐν τέλει ἐξαφανίστηκε ἀπό τή χριστιανική Ἀλήθεια; Θά ἀναρωτηθεῖ ὀρθῶς: μήπως οἱ Πατέρες γράφουν μιά συγκεκριμένη ἐποχή καί μετά δέν ἔχει ἰσχύ ὁ Ἄγιονπνευματικός τους λόγος; Ὅντος, οἱ Πατέρες ἔγραφαν σέ συγκεκριμένο χῶρο καί χρόνο, ὥστόσο ἡ Ἄγιονπνευματική τους χάρη, πού ξεπερνᾶ τά ὄρια τοῦ χρόνου, πού εἶναι ἕνα διαρκές παρόν, πού ἀνακαινεῖ δημιουργικῶς τά πάντα, εἶναι δυνατόν νά ἔχει ἡμερομηνία λήξεως;

Ὁ λόγος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου εἶναι ἐπικαιρός πέρα ἀπό κάθε ἄλλη φορά σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀνεξαιρέτως ἡλικίας κυρίως βέβαια στοὺς νέους. Στοὺς νέους, πού ζοῦν σέ ἕνα κόσμο ἄπειρων προκλήσεων, οἱ ὁποῖες διαφημίζονται σέ κουτάκια δώρου. Στοὺς νέους πού ζοῦν σέ ἕνα κόσμο βίας, ἀνεργίας, ἐκμετάλλευσης, ἀβεβαιότητας, ἀγχους, ἀδικίας καί εἶναι κυριολεκτικά στήν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ. Σ' αὐτούς τοὺς νέους ὁ Μέγας Βασίλειος τοὺς συμβουλεῖ νά ἔχουν διάκριση, νά προσέχουν καί νά προσεύχονται. Τοὺς συμβουλεῖ νά εἶναι μέλισσες καί νά παίρνουν τό μέλι τό διαλεχτό, ἀπό τά καλύτερα τριαντάφυλλα, «πετώντας» πάνω ἀπό τά ἀγκάθια.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ ΚΑΛΥΜΝΟΥ

Στόν ἱστορικό Ἱερό Ναό Ὑπαπαντῆς, στήν Κάλυμνο, τήν Κυριακή 18.10.2015, πραγματοποιήθηκε τό μνημόσυνο τῶν ἀγωνιστῶν ἱερέων μας ἐπί Ἰταλοκρατίας, πού τά ἔβαλαν μέ τό φασιστικό καθεστῶς τῶν κατακτητῶν καί νίκησαν ὑπέρ Πίστεως καί Πατρίδος.

Χοροστάτησε ὁ Μητροπολίτης μας κ.κ. Παῖσιος, ἐνῶ παρευρέθησαν οἱ Ἀρχές, μέ ἐπικεφαλῆς τόν Δήμαρχο Καλυμνίων κ. Ἰ.Γαλουζῆ, καί πολὺς κόσμος.

Γιά τήν ἱστορική αὐτή ἡμέρα, ὁμίλησε ὁ κ. Κ. Μινέττος.

Φωτ.: alithiafm.gr

ΕΡΗΣΙΑΣ
ΤΡΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΧΕΙ
ΤΟΥ ΚΟΥΚΑΡΡΟΥ

ΑΡΧΙΜΑΝΤΙΣΤΗ
ΑΝΘΙΜΙΟΣ
ΣΣΙΓΓΟΥΣ

ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΠΟΥ ΟΡΚΙΣΘΗΚΑΝ

ΟΙΚ. ΜΙΚ. ΘΩΜΑΣ	ΣΑΒΒΑΣ
ΙΩΑΝ. ΣΟΦΡΑΦΟΣ	ΜΙΚ. ΤΕΣΤΙΚΡΑΝΗΣ
ΜΙΚ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΣ	ΘΕΜ. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
ΘΕΩΔ. ΚΙΝΔΥΝΗΣ	ΕΘΥΡ. ΚΟΡΟΙΔΑΣ
ΡΟΣ. ΣΑΪΡΗΣ	ΜΙΚ. ΤΣΑΡΡΟΣ
ΙΩΑΝ. ΧΑΛΣΙΩΤ	ΧΡΥΣ. ΧΟΜΕΝΑΚΗΣ
ΜΕΛ. ΧΑΡΩΣΟΣ	ΝΙΚ. ΤΣΙΡΚΡΑΣ
ΝΑ. ΚΑΡΟΒΟΥΛΗΣ	ΚΩΝ. ΠΑΡΑΝΙΚΑΝΑΣ
	ΙΩΑΝ. ΚΟΥΤΣΟΣ
	ΜΙΚ. ΚΑΒΑΚΙΛΑΣ

* ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥΣ *

Η ΤΟΠΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΛΥΜΝΟΥ

ΜΕ ΤΗ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ ΕΣΑΡΑΝΤΑ ΧΡΟΝΩΝ

(1925 - 1988)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ ΤΗΣ ΔΟΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ: Ο ΜΕΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΣΧΑΤΟΣ

Νικόλαος Φραντζής,
Φοιτητής Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.

«*Μ*νήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, σοῖ δε ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου Πρόδρομε...», ψάλλει ὁμοθυμαδόν ἡ Ἐκκλησία τίς ἡμέρες, πού τιμᾶται ἡ μνήμη του. Καί αὐτή ἡ μαρτυρία δέν εἶναι ἄλλη, ἀπ' αὐτήν πού δίνει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶναι ὁ «...ἐν γεννητοῖς μείζων...» (Μτ: ια,11). Σκιρτᾷ στή κοιλία τῆς μητέρα του, ὅταν ἐκεῖνη δέχεται τόν χαιρετισμό τῆς ἐγκυμονούσης Θεοτόκου, προμηνύοντας τό πνευματικό μέγεθος τοῦ ἀνδρός.

Εἶναι ἡ «φωνῆ βωῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ» (Ἠσ: 40,3) τοῦ Ἡσαΐα τοῦ προφήτου πού κραυγάζει: «Μετανοεῖτε, ἤγγικεν γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», κομίζοντας στήν ἀνθρωπότητα τήν ἐλπίδα πού φέρει ἡ ἐπικείμενη ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου. «Εἶναι ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος πού κατασκευάζει τήν ὁδόν ἔμπροσθεν τοῦ Χριστοῦ» (Μαλαχ: 3,1), καί γίνεται Πρόδρομος αὐτοῦ στό σχέδιο τῆς Θείας Οἰκονομίας. Εἶναι ἡ γέφυρα πού συνδέει τά διεστῶτα, τήν Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη ὁλοκληρώνοντας ἀφενός, μιά προφητική παράδοση, γενόμενος ὁ ἴδιος ὁ ἔσχατος τῶν προφητῶν, κατά τήν ρῆση τοῦ Κυρίου: «πάντες γάρ οἱ προφήται καί ὁ νόμος ἕως Ἰωάννου προεφήτευσαν» (Μτ: ια,13), καί ἀφετέρου ἐνοποιεῖ τόν Παλαιό μέ τόν Νέο Ἰσραήλ σέ μιά κοινή πορεία, πού ἔχει τίς ρίζες τῆς στή δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου καί τά κλαδιά τῆς στήν αἰωνιότητα, ἐκεῖ ὅπου δέν ὑπάρχει λύπη καί στεναγμός ἀλλά ζωῆ ἀτελεΐτητος.

Εἶναι ὁ Ἰωάννης πού μέ τήν ρομφαία τοῦ

λόγου του καταφέρνει τό ἐξῆς παράδοξο: Ἀπό τήν μία νά παρακαλεῖ καί νά οἰκοδομεῖ τούς μετανοημένους καί ἀπό τήν ἄλλη νά στηλιτεύει τήν πονηρία καί τήν ὑποκρισία τῶν θρησκευτικῶν καί πολιτικῶν ἀρχόντων τῆς ἐποχῆς θυμίζοντας τόν λόγο τοῦ Ἀγάθωνος, τοῦ ἀρχαίου τραγικοῦ: «Τὸν ἄρχοντα τριῶν δεῖ μέμνησθαι: Πρῶτον ὅτι ἀνθρώπων ἄρχει. Δεύτερον ὅτι κατὰ νόμους ἄρχει. Τρίτον ὅτι οὐκ ἀεὶ ἄρχει». Εἶναι ὁ Ἰωάννης πού προτάσσει τή σχέση του μέ τήν Ἀλήθεια καί θέτει σέ δεύτερη θέση τήν βιολογική του ζωῆ, ντροπιάζοντας τούς ἰσχυρούς τοῦ κόσμου τούτου, κερδίζοντας ὅμως τήν εὐνοια τοῦ ἡγαπημένου Νυμφίου, ἐκπληρώνοντας στό ἀκέραιο τήν ἀποστολή του.

Γι' αὐτά, καί γιά πολλά ἄλλα, ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τήν μνήμη του ἐξί φορές τόν χρόνο, ἔχοντάς τον ταυτόχρονα σέ περίοπτη θέση στά τέμπλα τῶν ἱερῶν ναῶν, δίπλα ἀπό τόν Δεσπότη Χριστό καί πάντα μετά τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο στίς ἐκφωνήσεις τοῦ ἱερέως.

Σήμερα πού ζοῦμε σέ μιά ἐποχή πού χαρακτηρίζεται ἀπό ἀσάφεια, σύγχυση καί συγκρητισμό ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος μέ τόν δυναμικό τοῦ χαρακτήρα, τόν καθαρὸ καί εὐθύ τοῦ λόγου, τήν προσήλωσιν καί τήν ἀγάπην του στή ἐνυπόστατη Ἀλήθεια μᾶς δείχνει τήν ὁδόν, πού μπορεῖ νά εἶναι στενή καί τεθλιμμένη, νά ἀπαιτεῖ αὐταπάρνηση καί τήν ἄρσην τοῦ Σταυροῦ, ἀλλά ὁδηγεῖ στήν Ἀλήθεια καί τῆ Ζωῆ, ἐκεῖ ὅπου τό «Θαβῶρειο φῶς» λαμπρύνει σάν τόν ἥλιο τούς δικαίους, τούς Ὁσίους καί τούς Μάρτυρες.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ (20.3.2016)

Μέ βυζαντινή μεγαλοπρέπεια εορτάστηκε και στην Ίερά Μητρόπολή μας η Κυριακή της Ὁρθοδοξίας. Ὁ Μητροπολίτης μας ἐτέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν Ἱ. Μητροπολιτικό Ναό Καλύμνου, παρουσία τοπικῶν Ἀρχῶν καί πλῆθος πιστῶν. Στό τέλος τῆς Ἱ. Ἀκολουθίας, διαβάστηκε ἡ Πατριαρχική καί Συνοδική Ἐγκύκλιος ἐπί τῆ συγκλήσει τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Κατόπιν ἐγινε ἡ περιφορά τῶν εἰκόνων, ὅπου ἄνδρες, γυναῖκες καί παιδιά κάθε ἡλικίας κρατοῦσαν ἱερές εἰκόνες. Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, καί πάλι στόν Ἱ. Μητροπολιτικό Ναό, τελέστηκε Κατανυκτικός Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Μητροπολίτου μας κ. Παϊσίου καί παρόντων πολλῶν ἱερέων τοῦ νησιοῦ, ὅπου καί μετὰ τό πέρας του, ἐκφώνησε λόγο μέ θέμα: «*Στεφάνι καί αἷμα*».

Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας: Μέ τήν ὀνομασία Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας φέρεται ἀπό τούς χρόνους τῆς Εἰκονομαχίας, στή Βυζαντινή Αὐτοκρατορία, ἡ πρώτη Κυριακή τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, καί πού πρωτοκαθιερώθηκε ἀπό τά μέσα τοῦ 9ου αἰώνα. Ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποτελεῖ ἰδιαίτερη χριστιανική θριαμβική ἐορτή, σέ ἀνάμνηση τῆς ὀριστικής ἀναστήλωσης τῶν ἱερῶν καί σεπτῶν εἰκόνων στή Βασιλεύουσα, ἀπό τήν Αὐτοκράτειρα Θεοδώρα τό 842 μ.Χ., ὅπου καί ἔπαψε ἀπό τό γεγονός αὐτό ὁ μακροχρόνιος σάλος πού εἶχε δημιουργηθεῖ ἐκ τοῦ ζητήματος τῶν εἰκόνων. Στήν Κωνσταντινούπολη, ἡ ἀναστήλωση τῶν εἰκόνων, εορτάστηκε τό ἔτος ἐκεῖνο μέ λαμπρό πανηγυρισμό καί λιτανεαί, μέ μεγάλη πομπή, ὅπου καί ἀναθεματίστηκαν οἱ εἰκονομάχοι, συλλήβδην οἱ αἰρετικοί καί

ὄλοι οἱ ἀναθεματισθέντες ἀπό τίς Οἰκουμενικές Συνόδους. Στό τέλος μνημονεύθηκαν καί ὄλοι οἱ «ἀθλητές» τῆς εὐσέβειας καί τῆς ὀρθόδοξης πίστης. Ἔτσι, σέ ἀνάμνηση ἐκείνου τοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας, κάθε χρόνο, ἐπαναλαμβάνονταν στή Κωνσταντινούπολη καί σέ ἄλλες μεγάλες πόλεις τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Σήμερα, σέ ἀνάμνηση τῆς ἀναστήλωσης τῶν εἰκόνων, εορτάζεται σέ ὄλους τούς χριστιανικούς ναούς ἡ «Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας», ὅπου κατά τή λειτουργία ἀναγιγνώσκεται μέ ἰδιαίτερη ἔμφαση περικοπή ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς (ια΄ 24-26 καί 32-40), ὅπου ἐκτίθενται οἱ ἀγῶνες τῶν ἁγίων ἀνδρῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὑπέρ τῆς πίστεως, καθὼς ἐπίσης καί περικοπή ἀπό τό κατά Ἰωάννη Εὐαγγέλιο (α΄ 40 κ.έ.), ὅπου ἱστορεῖται ἡ κλήση τοῦ Φιλίππου καί Ναθαναὴλ πού ὁμολόγησαν τόν Ἰησοῦ Χριστό ὡς υἱόν τοῦ Θεοῦ «*Ραββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ*».

ΕΝΘΡΟΝΙΣΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Στις 10 Νοεμβρίου 2015, πραγματοποιήθηκε στην Κεφαλονιά η ένθρονιση του νέου Μητροπολίτου κ. Δημητρίου. Τόν Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο εκπροσώπησε ο Μητροπολίτης μας κ. Παΐσιος.

Ο Μητροπολίτης μας ως εκπρόσωπος της Α.Θ.Π. άπηύθυνε τούς κάτωθι λόγους:

«Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ἡμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι τὰ καλὰ ὑμῶν ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Τούς λόγους τούτους τοῦ Κυρίου, Σεβασμιώτατε Ἅγιε Ἀδελφέ, ἐπαναλαμβάνομεν κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν εὐδοκίαν τοῦ Πρώτου Μεγάλου Ποιμένος καὶ Ἀρχιερέως ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ψήφοις κανονικαῖς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καθίστασαι Ποιμενάρχης

τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως Κεφαλληνίας.

Ὅθεν περιβεβλημένη ἡ ταπεινότης μου ὑψηλὴν ἐντολὴν τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ Αὐθέντου καὶ Δεσπότη μου, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, καὶ τῆς περὶ Αὐτόν Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, μετὰ πολλῆς ἀγαλλιάσεως καὶ ἐν συγκινήσει βαθεῖα διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἐκπροσωπήσεως τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, προσέρχομαι διερμηνεῶν τὰ αἰσθήματα τιμῆς καὶ ἀγάπης ἰδιαζούσης πρὸς τὸ Σεπτόν Σας Πρόσωπον.

Ὁ Πατριάρχης τοῦ Γένους, Ἅγιε Κεφαλληνίας κ. Δημήτριε, ὅπως ἰδιαίτερος εἰς τὸ πρόσωπόν Σας διακρίνει τὸν ἀκάματον σκαπανέαν καὶ ἐργάτην τῶν εὐγενῶν καὶ ὠραίων ἰδανικῶν καὶ ἔμπλεως χαρᾶς ἀπὸ τὸ Μαρτυρικόν Φανάρι, διὰ τῆς ταπεινότητός μου ἀναφωνεῖ τὸ «Ἄξιος».

Εγώ, Ἅγιε Ἀδελφέ, ὡς Κεφαλλὴν ἀπόδημος ἀπὸ πεντηκονταετίας καὶ πλέον, καὶ διάκονος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, Σᾶς εὐχομαι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας μου εὐκλεῆ Ποιμαντορία καὶ οἱ Ἐφοροί, τῆς εὐάνδρου καὶ ἀριστοτόκου Νήσου Κεφαλληνίας, Ἅγιοι Γεράσιμος, Ἄνθιμος καὶ Παναγῆς Μπασιάς, καὶ οἱ Ἅγιοι Φανέντες, μετὰ τῆς Κυρίας Θεοτόκου, νά Σᾶς συνοδεύουν εἰς τὴν ὑψηλὴν Διακονίαν Σας, ἐπ' ὠφελεία πνευματικῆ τοῦ ἐμπιστεφθέντος εἰς τὰς σπιβαράς χεῖρας Σας, ὑπὸ τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας μας, εὐσεβοῦς καὶ φιλοχρίστου Ποιμνίου Σας. «ΑΞΙΟΣ».

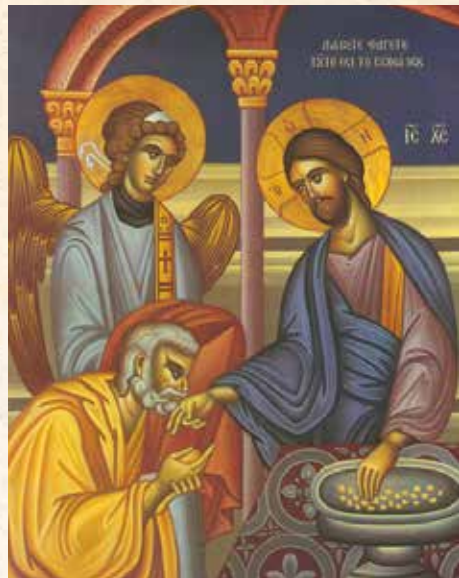
Δεχθῆτε παρακαλῶ, Ἅγιε Κεφαλληνίας, τὸ ἐγκόλπιον τοῦτο, δῶρον τοῦ Παναγιωτάτου, ὡς εὐλογίαν Πατριαρχικὴν καὶ εἰς ἔνδειξιν ἀγάπης καὶ τιμῆς εἰς τὸ πρόσωπόν Σας».

Φωτογραφίες: «Ρομφαία», «inkefalonias.gr»

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΠΑΓΙΔΕΣ

Ἐπιμέλεια: Ἰ. Ν. Ἁγίας Μαρίας

Τό σημαντικότερο πράγμα πού πρέπει νά κάνει ὁ κάθε χριστιανός στή ζωή του εἶναι τό νά φροντίζει νά εἶναι συνεχῶς ἐνωμένος μέ τόν Χριστό διά τῆς Θείας Κοινωνίας. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός παραγγέλλει ὅτι «Ὅποιος τρώει τό σῶμα μου καί πίνει τό αἷμα μου, ἔχει αἰώνια ζωή». Εἶπε καί τήν παραβολή τῆς ἀμπέλου γιά νά ἐπισημάνει ὅτι ὅπως οἱ βλαστοί τῆς κληματαριάς ξηραίνονται ἐάν ἀποκοποῦν ἀπό τόν κορμό τους, ἔτσι ξηραίνεται, πεθαίνει καί ὁ πιστός χωρίς νά φέρει καρπό, ἐάν ἀποκοπεῖ ἀπό τόν Χριστό. Τήν μεγάλη σημασία τῆς συχνῆς Θείας Κοινωνίας κατενόησαν οἱ πῶτοι χριστιανοί γι' αὐτό καί κοινωνοῦσαν κάθε μέρα. Αὐτό δίδαξαν μετ' ἐπιτάσεως καί οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς ἐκκλησίας μας. Οἱ ἱερεῖς ἔκαναν παρατήρηση σ' ὅσους δέν κοινωνοῦσαν ἐνῶ παρακολουθοῦσαν τή Θεία Λειτουργία. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορείτης τονίζει ὅτι, πηγαίνουμε στή Θεία Λειτουργία, ὄχι γιά κανένα ἄλλο λόγο, ἀλλά γιά νά κοινωνήσουμε.

Ἐχει καταφέρει ὅμως ὁ παμπόνηρος ἐχθρός μας νά μάς ἀπομακρύνει ἀπό τήν Θεία Κοινωνία. Γι' αὐτόν εἶναι μεγαλύτερο κέρδος τό νά μήν κοινωνάει ὁ χριστιανός, παρά νά διαπράττει τήν ὅποιαδήποτε ἁμαρτία! Γιά τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο ἡ μεγαλύτερη ἁμαρτία εἶναι τό νά μήν κοινωνᾶμε. Ποιοί εἶναι ὅμως οἱ λόγοι πού ἀπομακρύνουν τούς πιστούς ἀπό τό Ἅγιο Ποτήριο; Ἄς ἀναφέρουμε ἐνδεικτικά τέσσερις:

Α) Ἡ ἄγνοια. Οἱ περισσότεροι χριστιανοί δέν γνωρίζουν τήν ἀναγκαιότητα τῆς συχνῆς Θείας κοινωνίας. Νομίζουν ὅτι εἶναι ἓνα ἔθιμο πού τό ἐπαναλαμβάνουμε 2-3 φορές τόν χρόνο.

Β) Ἡ κακή συνήθεια πού ἐπικράτησε τά τελευταῖα χρόνια. Ἡ παρούσα γενναία παρέλαβε ἀπό τήν προηγούμενη τή συνήθεια αὐτή καί ἡ προηγούμενη ἀπό τήν προπροηγούμενη, ὅτι δηλαδή εἶναι ἀρκετό νά κοινωνᾶς τυπικά δύο-τρεις φορές τόν χρόνο.

Γ) Ἡ ὀλιγοήμερη ἀλάδωτη νηστεία πρὶν ἀπό τήν Θεία Κοινωνία. Μπήκε στή ζωή τῶν πιστῶν ὁ ἀνύπαρκτος καί ἄγνωστος στούς Πατέρες αὐτός κανόνας, πού ἔφερε μεγάλη ἀκαταστασία στή ζωή τῶν χριστιανῶν. Ἀποπροσανάτολισε τήν ὅλη πορεία τῶν πιστῶν. Ἀληθινή προετοιμασία γιά τή Θεία Κοινωνία εἶναι τό νά ἀπαλλαγεῖς ἀπό τά πάθη σου. Νά μήν κρατᾶς κακία σέ κανένα συνάνθρωπο. Νά μήν φθονεῖς. Νά μήν κατακρίνεις. Νά μήν μοιχεύεις. Νά συγχωρεῖς τά λάθη τῶν ἀδερφῶν σου. Νά ἀποφεύγεις κάθε σαρκική ἁμαρτία. Νά πιστεύεις στή θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Νά πιστεύεις ὅτι αὐτό πού κοινωνᾶς εἶναι σῶμα καί αἷμα Χριστοῦ. Νά ἐκκλησιάζεσαι. Νά προσεύχεσαι. Κυρίως νά μετανοεῖς γιά τά ἁμαρτήματά σου καί νά τά ἐξομολογεῖσαι στόν πνευματικό σου. Αὐτά

καί ἄλλα εἶναι ἡ σωστή προετοιμασία γιά τή Θεία Κοινωνία. Κατάφερε ὁ διάβολος νά μᾶς πείσει νά κάνουμε τό εὐκολότερο: νά νηστεύουμε τρεῖς μέρες τό λάδι καί νά νομίζουμε ὅτι εἴμαστε ἄξιοι νά κοινωνήσουμε, ἔστω κι ἂν ἡ ψυχὴ μας εἶναι γεμάτη ἀνεξομολόγητα ἁμαρτήματα. Τί τραγικό νά προσέρχονται νά κοινωνήσουν οἱ χριστιανοί, μία φορά τόν χρόνο, ἐντελῶς ἀπροετοιμαστοί κι ὁμως νά ἔχουν τήν ἐντύπωση ὅτι ἐπειδή νήστεψαν τό λάδι εἶναι τόσο ἄξιοι πού θά πρέπει νά τούς χρωστάει χάρη ὁ Θεός πού κοινωνήσαν. Καί περιμένουν καί τόν ἔπαινο τοῦ ἱερέως ἀφοῦ στεκόντουσαν μιά ὥρα νά περιμένουν τό τέλος τῆς Θείας λειτουργίας!

Δ) Ἐπιζήμια εὐλάβεια (Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας). Ἡ τέταρτη παγίδα πού μᾶς ἔχει στήσει ὁ διάβολος γιά νά μᾶς ἀποτρέψει ἀπό τή Θεία Κοινωνία εἶναι τό ὅτι ἔρχεται καί μᾶς ψιθυρίζει σ' αὐτή: Ποῦ πᾶς νά κοινωνήσεις; Ἡ κοινωνία εἶναι γιά τούς ἁγίους. Ἐσύ εἶσαι ἁμαρτωλός. Μέ τόσες ἁμαρτίες πού πᾶς; Εἶναι τόσο μεγάλο πράγμα ἡ Θεία Κοινωνία πού δέν εἶναι γιά σένα. Ἄστο γιά ἀργότερα. Ἔτσι ἀπό ἀναβολή σέ ἀναβολή κάνεις χρόνια νά κοινωνήσεις. Καί χορεύει ὁ σατανάς ἀπό τή χαρά του. Ἴσως καταφέρει νά σέ κάνει νά μὴν κοινωνήσεις καί ποτέ! Καί τοῦτο γιατί δέν ἄκουσες τόν Χριστό πού σοῦ εἶπε: «Οὐκ ἤλθον καλέσαι δικαίους ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοια». Οὔτε ἄκουσες τούς Ἁγίους πού σοῦ ἔλενε ὅτι ἡ Θεία Κοινωνία δέν εἶναι ἐπιβράβευση τῆς ἀγιότητας, ἀλλά ἐνίσχυση γιά τόν δρόμο τῆς ἀγιωσύνης. Δέν κοινωνᾶς ἐπειδὴ εἶσαι ἅγιος ἀλλά γιά νά γίνεις ἅγιος. Ἄξιος εἶσαι γιά τή Θεία Κοινωνία, ἀπό τή στιγμή πού θά καταλάβεις καί θά παραδεχτεῖς ὅτι εἶσαι ἀνάξιος!

Τό γρηγορότερο ἀγαπητοί ἀδερφοί ἅς ρωτήσουμε καί ἅς μάθουμε ποιός εἶναι ὁ ἀληθινός τρόπος προετοιμασίας γιά τή Θεία Κοινωνία καί ἅς προσερχόμαστε συχνότατα στήν ὠραία πύλη μέ ταπείνωση, ὑπακούοντας στήν πρόσκληση τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Θεοῦ, τοῦ λειτουργοῦ Ἱερέα: «*Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε*» καί ἅς ἀφήσουμε τόν μισόκαλο νά βράζει στό ζουμί του!

ΘΡΗΣΚΕΙΑ Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ;

Μακαρούνας Νικήτας Μιχάλης,
Φοιτητῆς Τμήματος Θεολογίας
Α.Π.Θ.

Διαβάζοντας αὐτόν τόν τίτλο ἴσως προβληματιστοῦμε καί νά ἀναρωτηθοῦμε «*Μά καλά ὁ Χριστιανισμός δέν εἶναι ἡ θρησκεία μας καί μάλιστα ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες θρησκείες τοῦ κόσμου;*». Κάποια πράγματα στή ζωὴ μας ἔχουμε μάθει νά τά θεωροῦμε ὡς δεδομένα ἀλλά ἂν ἐμβαθύνουμε σ' αὐτά θά συνειδητοποιήσουμε πὼς κάτι ἄλλο ἰσχύει ἀπό αὐτό πού ξέραμε. Στό συγκεκριμένο ἄρθρο θά προσπαθήσουμε ὅσο πιό μεστά μπορούμε νά καταλάβουμε πὼς μεταξύ Ἐκκλησίας καί Θρησκείας «*μέγα χάσμα ἐστὶ*».

Ὁ μεταπτωτικός ἄνθρωπος ἔβλεπε πάντα στή ζωὴ του νά ἀπειλεῖται ἡ ὑπαρξὴ του ἀπὸ διάφορες δυνάμεις ἢ παράγοντες πού ὁ ἴδιος ἦταν φύση ἀδύνατον νά ἐλέγξει. Οἱ ἀνθρώπινες ικανότητες δέν μποροῦν νά ἀποτρέψουν τὴν ἀρρώστια, τὴν ὀδύνη καί περισσότερο τὸν θάνατο καί τό μετά ἀπ' αὐτόν. Ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς ὄντολογικῆς του ἀδυναμίας καταφεύγει σέ διάφορα ἐπινοήματα πού θεω-

ρεϊ ὅτι τοῦ προσφέρουν ἐλπίδα προστασίας καί κάποια εἶδους σιγουριά. Ἔτσι μέ τή λογική του ὁ ἄνθρωπος ἀνάγει τίς αἰτίες τῶν ἀπειλῶν τῆς ὑπαρξῆς του στό ὑπερφυσικό ὄντο-λογικό ἐπίπεδο καί τίς προσωποποιεῖ. Ἐπειτα αὐτές τίς ὑπερφυσικές ὀντότητες-δυνάμεις, ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ μέ διάφορους τρόπους καί ἐνέργειες νά τίς ἐξευμενίσει εἴτε γιά νά τοῦ παρέχουν κάποια ἐπίγεια μορφή προστασίας μέ μιά καλή, πλούσια καί ὑγιή ζωή ἢ κάποιου εἶδους εὐδαιμονίας στήν μετά-θάνατο ζωή. Μ' αὐτό τόν τρόπο ὁ ἄνθρωπος δημιουργεῖ τή δική του θρησκεία καί τούς δικούς του θεούς.

Ἡ δημιουργία θρησκείας, τῶν διάφορων θεῶν καί τῶν πολυποίκιλων φιλοσοφικῶν συστημάτων (π.χ. Γιόγκα) πού ὑπάρχουν ἀπ' τήν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα στήν πραγματικότητα ἀφορᾷ στήν κάλυψη τοῦ ὑπαρξιακοῦ κενοῦ καί τῆς ἀνασφάλειας πού διακατέχουν τόν ἄνθρωπο. Πρόκειται γιά κάτι πού μοιάζει φυσικό καί ἀναγκαῖο ἀλλά καί ταυτόχρονα ἀσθενές, παθολογικό καί μὴ πραγματικό.

Μέσα σ' αὐτό τό ἀχανές περιβάλλον τῶν πολυποίκιλων ἀντιλήψεων καί δοξασιῶν τῆς ἀνθρώπινης δημιουργίας ἔρχεται ὁ Χριστός καί κηρύσσει: «*Εγὼ εἶμαι ἡ Ὁδὸς καί ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή*» (Ἰω. 14,16). Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἡ ἐνυπόστατη Ἀλήθεια πού φανερώνει τήν πίστη καί τόν μοναδικό δρόμο πρὸς τόν ἀληθινὸ Θεὸ διαλύοντας τό σκότος καί τό ψεῦδος τῶν διάφορων θρησκειῶν καί ψευδοσωτήρων.

Ἡ πίστη στὸν Χριστὸ εἶναι ἀποκάλυψη Θεοῦ, ἀφοῦ ὁ Πλάστης ἀναζητᾷ τὸ πλάσμα Του. Γι' αὐτὸ καί ὁ Χριστιανισμὸς στήν οὐσία του εἶναι «*ἐξ ἀποκαλύψεως πίστη*». Δέν ἔχουμε ἀναζήτηση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν

Θεοῦ, ὅπως συμβαίνει σέ ὅλες τίς θρησκείες ἀλλά καί στίς αἱρέσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλά ἀναζήτηση τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ἄπειρη ἀγάπη πρὸς τὸ πλάσμα του. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ θεία ἀποκάλυψη χαρακτηρίζε καί διακρίνει τὸν Χριστιανισμὸ ἀπὸ ὅποια-δήποτε ἄλλη δοξασία καί ἀνθρώπινα κατασκευάσματα, συνεπῶς καί ἀπὸ ὅποιαδήποτε θρησκεία. Τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ εἶναι πάντα διαχρονικό καί αἰώνιο ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι δημιούργημα θεανθρώπινο καί ὄχι ἀνθρώπινο.

Ὁ Χριστὸς δέν ἰδρύει μιά ἀκόμα θρησκεία. Ἀντίθετα καταργεῖ τίς ὅποιες θρησκείες ἰδρύοντας τήν Ἐκκλησία, τὸ Θεανθρώπινο σῶμα Του πού καλοῦμαστε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι νά μετέχουμε σ' αὐτὸ γενόμενοι μέτοχοι μέ τὸ ἅγιο Βάπτισμα. Στήν Ἐκκλησία οἱ ἄνθρωποι ὡς ἓνα σῶμα συμφιλιώνονται μεταξύ τους καί μέ τόν ἴδιο τόν Θεὸ, μετέχοντας ὅλοι κλῆρος καί λαὸς στό μυστήριο τῆς Εὐχαριστίας κοινωνώντας τὸ Ἄχραντο Σῶμα καί τὸ Τίμιο Αἷμα τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη πραγματική σωτηρία γιά τόν ἄνθρωπο, γιατί αὐτὴ ἔχει κεφαλή καί ὁδηγὸ της τὸν μόνον ἀληθινὸ Σωτήρα καί Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου, τὸν Κύριο μας Ἰησοῦ Χριστό.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ «Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΝΩΝ»

Γραμμένος Ἀθανάσιος, Φοιτητής Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.,
Δημοσιογράφος - Ἰδ. Ὑπάλληλος

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀποτελεῖ τόν κατεξοχήν διδάσκαλο τοῦ ὀρθόδοξου γένους ἀλλά καί κανόνα ποιμένος καί ἱεράρχη. Ἀπολαμβάνει πάντοτε τόν σεβασμό καί τήν ἀγάπη τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ δέν εἶναι τυχαῖο πώς μεγάλα θεολογικά ἀναστήματα ὅπως ὁ Μέγας Βασίλειος καί ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, σέ ἔργα τους ἀφιερωμένα στό πρόσωπο του, μαρτυροῦν πώς πρόκειται πράγματι περί τοῦ μεγαλύτερου κεφαλαίου καί στύλου τῆς ὀρθοδοξίας. Τό μέγα ζήτημα πού προκύπτει στόν ἐκάστοτε ἐπίδοξο μελετητή τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, εἶναι πώς ἀδυνατεῖ νά τόν κατατάξει πρωταθλητή ἐνός μόνου ἀγωνίσματος, μιᾶς καί ὁ ἅγιος ἔχει ἀποθησαυρισμένο τό σύνολο τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Παρ' ὅλα αὐτά κρίνεται ἀναγκαῖο νά φωταγωγηθεῖ ἡ προσωπικότητα καί τό ἀνάστημα του ὡς ἀρχιερέως, καί τοῦτο λόγω τῆς μεγάλης σπουδαιότητας πού κατέχει τό ἐν λόγω ἐκκλησιαστικό ἀξίωμα. Ὁ Ἀθανάσιος ἔτυχε ἐπιμελημένης μόρφωσης, ἐφόδιο ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ γιά ἕναν ἱεράρχη τοῦ 4ου αἰ. ἐνῶ οἱ γνώσεις του ἐπί τῆς Ἁγίας Γραφῆς τόν καθιστοῦσαν σοφότατο. Τήν ἴδια στιγμή ἔχοντας διδάσκαλο τόν καθηγητή τῆς ἐρήμου Μέγα Ἀντώνιο, κατέστη ἄριστος μοναχός.

Εἶναι ἄξιο ἀναφορᾶς τό γεγονός πώς ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἐξελέγη ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, βάσει ἐνός συστήματος τό ὁποῖο ὑποδείκνυε τήν ἐκλογή του ἀπό τόν λαό. Ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος θά σημειώσει χαρακτηριστικά στόν ἐγκωμιαστικό λόγο του γιά τόν ἅγιο, πώς αὐτός ἐξελέγη «ψήφω τοῦ

λαοῦ παντός, οὐ κατά τόν ὕστερον νικήσαντα πονηρόν τύπον». Μερίμνησε ὁ ἴδιος γιά τήν ὀργάνωση τῆς ἐκκλησίας του ἀφοῦ ὅπως ἀναφέρουν οἱ πηγές, ἀμέσως μετά τήν ἐνθρόνιση του περιηγήθηκε τήν ἐπαρχία του γιά νά μελετήσει ἐπιτοπίως καί αὐτοπροσώπως τίς ἀνάγκες τοῦ ποιμνίου του. Ὅντας ἄοκνος ἐργάτης τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ δέν ἔπαψε νά μάχεται ποτέ γιά χάρη τῶν λογικῶν προβάτων. Κατά τήν διάρκεια τοῦ «πολέμου» βρίσκεται πάντα στήν πρώτη γραμμή ἐνῶ στίς περιόδους τῆς εἰρήνης πολεμᾷ ἀπό ἄλλο μετερίζι, γράφοντας κείμενα σημαντικότητας ἀξίας. Κατέχοντας τό χάρισμα τῆς διακρίσεως καί τῆς ἀγάπης, ἐμφανίζεται ἄκαμπτος καί σκληρός ὅπου τό ἐπιβάλλουν οἱ καταστάσεις, ἐνῶ τήν ἴδια στιγμή ἐμφανίζεται διαλλακτικός ὅταν κρίνει πώς ἡ πίστη δέν διατρέχει σοβαρό κίνδυνο. Δέν κόβει τήν κοινωνία μέ ὁμάδες οἱ ὁποῖες ἀποκλίνουν ἀπ' τήν ὀρθή πίστη τῆς Ἐκκλησίας, ἐνεργώντας κατ' οἰκονομίαν καί μένοντας πιστός στό πατερικό δόγμα πού προστάζει νά κρίνεται ἡ ὀρθή ζωή καί τό βίωμα τῶν ἀνθρώπων πρωτίστως καί ὄχι ἡ ἐλαφρῶς λανθασμένη λεκτική ἀπόδοση αὐτῶν.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἔζησε στήν κρισιμότερη περίοδο τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας, ἀφοῦ τήν στιγμή κατά τήν ὁποία αὐτή ἔβγαινε ἀπό τίς κατακόμβες, ὄντας μάλιστα νικήτρια ἐπί τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν, ἔπρεπε ξαφνικά νά ἀντιμετωπίσει μιᾶ ἀδυσώπητη ἐπίθεση προερχομένη ἐκ τῶν ἔσω. Ὁ αἰρετικός Ἄρειος καί οἱ σὺν αὐτῷ, ἀρνούμενοι τήν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διασκόρπιζαν διδασκαλίες οἱ

όποιες σέ πρακτικό επίπεδο ἔθεταν σέ κίνδυνο τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀρρώστια ὅπως ἀκριβῶς καί στίς μέρες μας εἶχε χτυπήσει ὀλόκληρη τήν κοινωνία καί τούς φορεῖς αὐτῆς ἔχοντας λάβει διαστάσεις ἐπιδημίας. Διδάσκαλοι, πολιτικοί ἄρχοντες, ἀλλά καί ὁ κλῆρος, ὄντας ὀδηγοί τυφλοῖ ἢ ὑπηρετώντας ἄλλου εἴδους συμφέροντα, παρέσυραν τόν λαό τοῦ Θεοῦ στήν ἀπώλεια. Γιά νά κατανοηθεῖ καλύτερα τό μέγεθος καί ἡ ἔνταση τοῦ προβλήματος, ἀρκεῖ νά ἀναφέρουμε πῶς πέντε χρόνια μετά τήν κοίμηση τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος δυσκολεύεται νά βρεῖ ὀρθόδοξο ναό στήν Βασιλεύουσα γιά νά τελέσει Θεία Λειτουργία, μιᾶς καί οἱ ναοί τῆς Κωνσταντινουπόλεως βρίσκονταν ὑπό τήν κατοχή τῶν αἰρετικῶν ἀρειανῶν. Σέ ἐκεῖνο λοιπόν τό σημεῖο ὁ Ἀθανάσιος ἀνέλαβε δράση καί χάραξε τά ὄρια τῆς γνήσιας ἀποστολικῆς ἐκκλησίας. Ἐχοντας ἀγκωνάρι του τήν Ἱερά παράδοση προσαρμόστηκε ἀπόλυτα στά μεγάλα προβλήματα τῆς ἐποχῆς του καί ἔγινε ὁ προστάτης καί πατέρας τῶν ὀρθοδόξων. Ἐξορίστηκε πέντε φορές ἀπό διαφορετικούς αὐτοκράτορες, μένοντας ἐξόριστος γιά διάστημα δεκαῆξι καί πλέον ἐτῶν κι αὐτό γιατί δέν δίστασε νά τεθεῖ ἀντιμέτωπος μέ τίς διαβρωμένες κοσμικές ἀρχές.

Γνώριζε βιωματικά τήν ἀξία τῆς αἰώνιας ζωῆς καί τῆς κοινωνίας μέ τήν Ἁγία Τριάδα καί γι' αὐτό δέν μπορούσε νά θυσιάσει αὐτά τά ἀκριβά δῶρα γιά χάρη μιᾶς πλαστῆς εὐημερίας. Δέν ἄντεχε νά πηγαίνει χέρι-χέρι μέ τήν ἐγκόσμια ἐξουσία ὀδηγώντας τά λογικά πρόβατα στήν ἀπώλεια.

«Διαχώρισε» τήν γνήσια ἐκκλησία ἀπό τό κράτος γιά νά μή διαχωριστεῖ τό ποιμνιο ἀπό τόν ποιμένα Χριστό. Μιμούμενος τόν Κύριο βίωσε σέ ἀπόλυτο βαθμό τό σταυρικό πολίτευμα καί ὡς φυσικό ἐπακόλουθο αὐτοῦ τήν ἀνάσταση.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΟΝΤΑ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Άγώνες μπάσκετ
τών Δημοτικών
σχολείων
της Λέρου.

Δημοτικό σχολείο
Άγιας Μαρίνας
Λέρου.
Έκμάθηση
παραδοσιακών
χορών από τον
Μ.Π.Σύλλογο
«Άρτεμις».

Δημοτικό σχολείο Άλιντων Λέρου - έορτασμός 25ης Μαρτίου.

ΟΡΘΟΔΟΣΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ

(ΔΕΥΤΕΡΟ ΑΡΘΡΟ)

Ζαχαριάδης Στέργος, Νοσηλευτής Ψυχιατρικής Κλινικής Γενικού Νοσοκομείου Ρόδου,
Άποφοίτος Α.Τ.Ε.Ι. Αθήνας

Τό προηγούμενο άρθρο αναφερθήκαμε στις έννοιες ψυχική υγεία, παθολογικό άγχος και ψευδαισθηση. Τώρα θά γίνει μιά γενική προσέγγιση σέ μερικούς άκόμα όρισμούς, διότι όπως έξηγήθηκε ή κατανόηση τών όρων αυτών θά βοηθήσει στην κατανόηση τής ψυχοπαθολογίας του άτόμου.

Σύμφωνα μέ τήν παραπάνω διατύπωση αναφερόμαστε στις κάτωθι έννοιες:

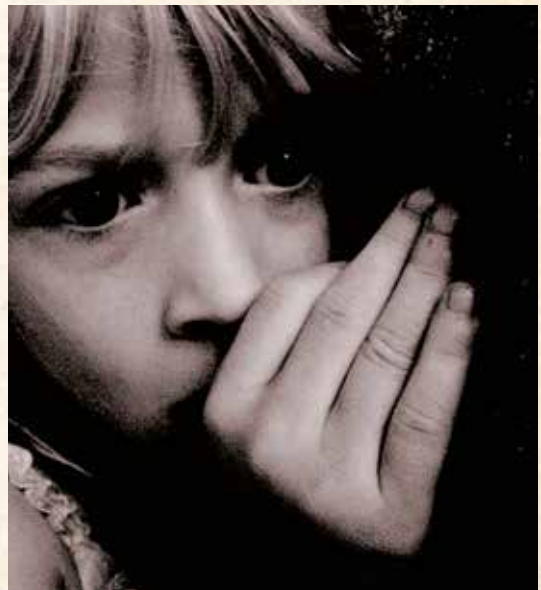
ΑΓΧΩΔΕΙΣ ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ:

Πρόκειται γιά τίς διαταραχές έκείνες όπου τό άτομο γνωρίζει ότι νοσεί, έχει πλήρη επίγνωση τής πραγματικότητας, άναζητάει ιατρική βοήθεια και δέν συγγέει τά ψυχοπαθολογικά του ένοχλήματα μέ τήν πραγματικότητα. Στις άγχώδεις διαταραχές, πού παλαιότερα όνομαζόντουσαν ΝΕΥΡΩΣΕΙΣ, άνήκουν:

1. Η γενικευμένη άγχώδης διαταραχή (άγχώδη νεύρωση)
2. Η κρίση πανικού.
3. Η διαταραχή μετατραυματικού stress.
4. Οι φοβίες (κοινωνική, ζωφοβία, κλειστοφοβία...).
5. Η ιδεοψυχαναγκαστική διαταραχή (ΙΔΨΔ).
6. Η ύστερική διαταραχή.
7. Η ύποχονδριακή διαταραχή.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα τών παραπάνω νοσολογικών όντοτήτων είναι τό έντονο παθολογικό άγχος και τά ψυχοσωματικά ένοχλήματα τά όποια έκλύονται από τήν ύπερδιέγερση του αυτόνομου νευρικού συστήματος (ταχυκαρδία, παροδική αύξηση τής άρτηριακής πιέσεως, ύποκειμενική δύσπνοια, πόνος στον θώρακα, αίμωδιες, δηλαδή μούδιασμα στα άκρα, αίσθημα έπικείμενου θανάτου, έφίδρωση κλπ), τά όποια όμως είναι τελείως άκίνδυνα και δέν άπειλούν τήν άνθρώπινη ζωή.

ΨΥΧΩΣΙΚΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Στίς ψυχωσικές συνδρομές τό άτομο δέν γνωρίζει ότι νοσεΐ, συγγέει τήν πραγματικότητα μέ τίς κλινικές έκδηλώσεις τής νόσου, δέν ζητάει ιατρική βοήθεια καί φθάνει στόν ψυχίατρο μέ άκούσιο τρόπο. Στίς ψυχώσεις άνήκουν:

1. Ή σχιζοφρενική ψυχωσική συνδρομή.
2. Ή σχιζοσυναισθηματική ψύχωση.
3. Ή παρανοειδής ψυχωσική συνδρομή.

Χαρακτηριστικό στοιχείο τών παραπάνω νοσημάτων είναι ή έντονη διαταραχή τής σκέψης καί ή έσωτερική άποδιοργάνωση. Παράδειγμα: τό άτομο πιστεύει άκράδαντα μά καί βιώνει ότι διώκεται από μυστικές ύπηρεσίες, ότι έχει πέσει θύμα μαγείας, ότι είναι ένα σημαντικότατο πρόσωπο, π.χ. πολιτικός ή γέτης πού θά σώσει τήν άνθρωπότητα, πράκτορας, άγιος κ.ά.

ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ:

Στίς συναισθηματικές διαταραχές χαρακτηριστικό γνώρισμα είναι οι διαταραχές τής διάθεσης, τό έντονο ένοχικό στοιχείο, ύποκειμενικό αίσθημα έντονης κατωτερότητας, άναξιότητας καί ή άνηδονία (ιδίως στην κατάθλιψη), οι όποιες μπορεί νά είναι μόνιμες ή παροδικές. Στην κατηγορία αυτή συναντάμε:

1. Τήν κατάθλιψη.
2. Τήν μανία.
3. Τήν διπολική διαταραχή μέ ή χωρίς ψυχωσικά στοιχεία.

ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ:

Χαρακτηριστικό γνώρισμα στίς διαταραχές τής προσωπικότητας είναι ή συναισθηματική άστάθεια, ή άκραία συμπεριφορά, οι άυτοκαταστροφικές τάσεις, ή ύπερβολική λήψη βενζοδιαζεπινών (ήρεμιστικών), άλ-

κόλης, συχνή έναλλαγή έρωτικών συντρόφων, ή βιαιοπραγία κ.ά. Στην κατηγορία αυτήν άνήκουν:

1. Ή όριακή διαταραχή προσωπικότητας (ή κορωνίδα τής κατηγορίας)
2. Ή ιστριονική διαταραχή προσωπικότητας.
3. Ή ναρκισσιστική διαταραχή προσωπικότητας.
4. Ή σχιζοειδής διαταραχή προσωπικότητας.
5. Ή ιδεοψυχαναγκαστική διαταραχή προσωπικότητας.

ΟΡΓΑΝΙΚΑ ΨΥΧΟΣΥΝΔΡΟΜΑ:

Στά όργανικά ψυχοσύνδρομα οι κλινικές έκδηλώσεις πού παρατηρούνται από τήν ψυχική σφαίρα, π.χ. έντονο άγχος, παραλήρημα, κατάθλιψη, είναι άποτέλεσμα σωματικών νοσημάτων καί όχι διαταραχής του ψυχισμού του άτόμου. Σωματικές παθολογικές καταστάσεις πού έπηρεάζουν σημαντικά τήν ψυχική σφαίρα στην κλινική πράξη είναι συνήθως:

1. Ό ύπερθυρεοειδισμός.
2. Ό ύποθυρεοειδισμός.
3. Ή ύπογλυκαιμία.
4. Ή ύπεργλυκαιμία.
5. Τό άγγειακό έγκεφαλικό έπεισόδιο.
6. Λοιμώξεις του νευρικού συστήματος (μηνιγγίτιδα, έγκεφαλίτιδα).
7. Ύπερπυρεξία καί ύποθερμία.
8. Ύπερτασική καί ύποτασική κρίση.

Στό σημείο αυτό θά σταματήσουμε, καί στό έπόμενο άρθρο θά κλείσουμε τήν βασική γενική εισαγωγή, άφου έξηγήσουμε ποιά ή πραγματική αίτιολογία τών ψυχικών διαταραχών μέ βάση τήν νευροφυσιολογία του έγκεφάλου καί τίς τελευταίες έπιστημονικές άνακαλύψεις σέ έργαστηριακό επίπεδο.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΑΣ ΣΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ

Σύσκεψη για τό προσφυγικό πραγματοποιήθηκε στό Μαξίμου, τήν Παρασκευή 6 Νοεμβρίου, μέ τή συμμετοχή τής τοπικής αυτοδιοίκησης, αλλά και εκπροσώπων τής εκκλησίας. Οί εκπρόσωποι τών τοπικών κοινωνιών βρέθηκαν στό τραπέζι τής συζήτησης μετά από πρόσκληση του Άλέξη Τσίπρα πού τόνισε πώς μόνο ένωμένοι θά μπορέσει κυβέρνηση και φορείς νά λύσουν τό προσφυγικό πρόβλημα.

Στή σύσκεψη παρευρέθη ό Μητροπολίτης μας κ. Παΐσιος, αλλά και ό Δήμαρχος Λέρου κ. Μιχ. Κόλιας. Έπίσης συμμετείχαν οί Περιφερειάρχες Βορείου και Νοτίου Αιγαίου, οί Δήμαρχοι Λέσβου, Σάμου, Κω και Χίου, καθώς και οί μητροπολίτες τών παραπάνω νησιών, ένω παρόντες ήταν ακόμη ό Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος Ιερώνυμος, ό Υπουργός Έσωτερικών Παναγιώτης Κουρουμπλής, ό Υπουργός Έπικρατείας Άλέκος Φλαμπουράρης, και ή Κυβερνητική Έκπρόσωπος Όλγα Γερο-

βασίλη. Έγινε έκτενης συζήτηση για τήν δημιουργία τών Χώρων Έγδοχής και Τακτοποίησης τών Προσφύγων.

Έπαινοι του Πρωθυπουργού για τίς προσπάθειες τής τοπικής αυτοδιοίκησης και τής Έκκλησίας

«Έγώ θά ήθελα νά εξάρω προκαταβολικά τίς προσπάθειες πού έχετε κάνει μέχρι τώρα, οί φορείς τής αυτοδιοίκησης αλλά και ή Έκκλησία και οί τοπικές κοινωνίες. Θά ήθελα νά πω ότι ή Πολιτεία αϊφνιδιάστηκε και άρα τό μεγάλο βάρος τό σηκώσατε έσεΐς στίς πλάτες σας. Όμως ό σκοπός αΰτής τής συνάντησης είναι νά δοϋμε πώς μπορούμε νά κάνουμε ό,τι περνάει από τό χέρι μας, μέ τίς λιγοστές δυνάμεις πού έχουμε -καθώς περνάμε κρίση οικονομική, μιά κρίση μέσα στην κρίση- νά συντονίσουμε λοιπόν δυνάμεις πάνω στόν κοινό σκοπό και από τήν πλευρά μας νά κάνουμε ό,τι περνάει από τό χέρι μας για νά διευκολύνουμε και νά διεκδικήσουμε ύποστήριξη

γιατί τό πρόβλημα δέν είναι μόνο έλληνικό» είπε ό πρωθυπουργός.

Πηγή-Φωτογραφία: «news 247»

✠ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΥΔΡΑΙΟΥ

Μέ κάθε έπισημότητα και λαμπρότητα εορτάστηκε ο Πολιοῦχος τῆς πόλεως Ρόδου νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος. Στά πλαίσια τοῦ εορτασμοῦ τελέσθηκε Ὁρθρος καί Πανηγυρική Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εἰρηναίου, καί συλλειτουργούντων τῶν Μητροπολιτῶν Κῶου καί Νισύρου κ. Ναθαναήλ, Λέρου - Καλύμνου - Ἀστυπалаίας κ. Παΐσιου καί τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου Ρόδου κ. Κυρίλλου. Τέλος, ἀκολούθησε ἡ λιτανεία τῆς Ἱεράς Εἰκόνας τοῦ Ἁγίου, ἡ ὁποία κατέληξε στό Δημαρχιακό Μέγαρο, ὅπου ἐγινε καί ἡ ἀρτοκλασία.

Πηγή-φωτογραφίες: «AMEN.gr»

✠ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΑΣ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΥΣ ΑΣΘΕΝΕΙΣ

Εορτή τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων στό Νοσοκομεῖο τῆς Λέρου.

ΤΑ ΑΜΦΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ, Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ

Γεώργιος Δαγκλής, Φοιτητής Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ, γιά τήν ROMFEA.GR

Σκοπός τής ζωής του κάθε Χριστιανού, είναι νά μετέχει στήν «Τράπεζα του Κυρίου», πού χαρίζει τήν αιώνη ζωή, μέσω των άγιων μυστηρίων Του. Αυτόσ ό σκοπός έπιτυγχάνεται, όταν ό άνθρωπος κοινωνεί τό Σώμα καί τό Αίμα του Κυρίου μας. Ό χριστιανός χρειάζεται νά περάσει από πολλά στάδια, όπως ή εξομολόγηση καί ή νηστεία, γιά νά φθάσει στόν σκοπό του, στή Θεία Εύχαριστία, τό Μυστήριο των Μυστηρίων. Τό ιερότερο αυτό Μυστήριο, τελείται στό ιερότερο σημείο του ναού, στήν Αγία Τράπεζα, πού συμβολίζει τόν τάφο του Κυρίου μας. Ό άγιος Συμεών Θεσσαλονίκης ονομάζει τήν Αγία Τράπεζα «άγιωτάτη, καθέδρα, τόπο του Θεού, μνήμα του Χριστού», γιά νά άναδείξει έτσι τήν ιερότητά της. Γι'αυτό καί πάνω της τίθεται μόνο τό ιερό Εύαγγέλιο, δύο κηροπήγια καί τό μεγάλο άρτοφόριο. Ως ένδειξη τιμής γιά όσα τελούνται, ή Αγία Τράπεζα καλύπτεται μέ ιερά άμφια. Αυτά είναι ή σινδών, τό κατασάρκιον, ή ένδυτή, τό ειλητό καί τό άντιμήνσιο.

Ή σινδών ήταν τό πιό παλιό κάλυμμα καί είχε χρώμα λευκό. Κάθε φορά πού έπρόκειτο νά τελεσθεϊ ή Θεία Εύχαριστία ξεδιπλωνόταν πάνω στήν Αγία Τράπεζα, μέχρι τό τέλος τής Θείας Κοινωνίας. Συμβόλιζε τό σεντόνι μέ τό όποιο ό Ίωσήφ ό από Άρμαθαίας είχε τυλίξει τόν Κύριο κατά τήν Άποκαθήλωση. Ωστόσο, ή σινδών άντικαταστάθηκε ή μάλλον εξέλιχθηκε στό κατασάρκιον ή κατάσαρκα. Έχει αυτή τήν ονομασία καθώς έχει παρόμοιο συμβολισμό μέ αυτόν τής σινδώνος. Τοποθετείται κατά τήν τελετή των

έγκαινίων του ναού καί δένεται μόνιμα στήν Αγία Τράπεζα.

Τό κατασάρκιον δέν είναι όρατό, καθώς από πάνω του άπλώνεται ή ένδυτή. Ή ονομασία της προέρχεται από τό ρήμα ένδύω καί μαρτυρείται από τά μέσα του τετάρτου αιώνα. Κατά τόν άγιο Συμεών Θεσσαλονίκης συμβολίζει τά λαμπερά ιμάτια του Χριστού κατά τή Μεταμόρφωση Του στό όρος Θαβώρ καί κατά τόν Γερμανό Κωνσταντινούπολεως συμβολίζει τήν άγκαλιά της Θεοτόκου. Ως έπί τό πλείστον συναντούμε φυτικές παραστάσεις, όπως άμπέλια, ένώ στό μπροστινό της τμήμα έχει κεντητό σταυρό ή κάποια εικόνα, πού στήν έκκλησιαστική όρολογία ονομάζεται ταβλίον. Τό χρώμα τής ένδυτης έναλλάσσεται ανάλογα μέ τίς έκκλησιαστικές περιόδους. Γιά παράδειγμα τή Μεγάλη Τεσσαρακοστή τό χρώμα της είναι πένθιμο.

Τό έπόμενο άμφιο είναι τό ειλητό. Είναι ένα μικρό όρθογώνιο ύφασμα πού άπλώνεται μόνο κατά τή διάρκεια τής Θείας Λειτουργίας, μετά τήν άπόλυση των κατηχουμένων.

Τό ειλητό πάνω στό όποιο έναποτίθενται τά Τίμια Δώρα μετά τήν Μεγάλη Εΐσοδο, περι- κλείει όλο τό περιεχόμενο τής Θεΐας Εύχα- ριστίας, καθώς συμβολΐζει τήν Ταφή καί τήν Άνάσταση τοῦ Κυρίου μας. Γι'αυτό τόν λόγο άπεικονΐζει τόν έπιτάφιο καί συχνά περιμε- τρικά του ύπάρχει ή έπιγραφή: «Ο εὐσχήμων Ίωσήφ, άπό τοῦ ξύλου καθελών τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρᾶ, εΐλήσας καί άρώ- μασιν, έν μνήματι καινῷ κηδεύσας άπέθετο» Πέραν τής συμβολικῆς ύπάρχει καί πρακτική σημασία, καθώς προφυλάσσει τά Άγια έπί τής Άγίας Τραπεζῆς.

Η όνομασία τοῦ τελευταίου άμφΐου, τοῦ άντιμηνσΐου, προέρχεται άπό τήν έλληνική λέξη «άντί» καί τή λατινική «mensa» πού ση- μαΐνει τράπεζα. Ούσιαστικά τό άντιμηνσΐο ση- μαΐνει «άντιτραπέζιο». Όνομάστηκε έτσι, γιατί άναπληρώνει τήν έγκαινιασμένη Άγία Τράπεζα. Χρησιμοποιεΐται δηλαδή όπου δέν ύπάρχει έγκαινιασμένος ναός ή σέ περίπτωση τέλεσης τής Θεΐας Λειτουργΐας σέ ύπαίθριο χῶρο. Η χρήση γενικεύθηκε κατά τήν περίοδο τής Εϊκο- νομαχΐας, όταν οΐ Όρθόδοξοι δΐώχθηκαν άπό τούς ναούς καί δέν εΐχαν πού νά λειτουργοῦ- νται. Έτσι οΐ λειτουργΐες γίνονταν σέ οΐκους καί χρησιμοποιοῦνταν τό άντιμηνσΐο, καθώς δέν ύπῆρχε έγκαινιασμένη Άγία Τράπεζα.

Η βασική διαφορά τοῦ ειλητοῦ μέ τό άντι- μηνσΐο εΐναι πῶς τό τελευταίο έχει θήκη πού έντός αὐτῆς τοποθετοῦνται ιερά λείψανα, όπως ακριβῶς συμβαΐνει στήν Άγία Τράπεζα, κατά τά έγκαΐνια.

Τέλος, άξΐζει νά τονΐσουμε καί νά διευκρινΐ- σουμε, πῶς δέ πρέπει τό ειλητό νά συγγέεται μέ τό άντιμηνσΐο λόγω τής έξωτερικῆς τούς όμοΐότητας. Αὐτή ή σύγχυση μπορεΐ νά όδη- γήσει σέ λειτουργική παρατυπΐα, άφενός γιατί τό ειλητό δέ μπορεΐ νά χρησιμοποιηθεΐ σέ μη έγκαινιασμένη Άγία Τράπεζα καί άφετέρου γιατί τό άντιμηνσΐο δέν έπιτρέπεται νά χρη- σιμοποιεΐται σέ έγκαινιασμένη Άγία Τράπεζα.

Κωνσταντΐνος Άλαγκιοζΐδης, Φοιτητῆς Τμήματος Θεολογΐας Α.Π.Θ.

Εΐοι διδάσκαλοι, φωστῆρες τρισ- μέγιστοι, σεβάσμιοι ιεράρχες, έραστές τῶν γραμμάτων, χρυσορρημο- νες Πατέρες, μελίρρυτοι συγγραφεΐς, φιλόσοφοι τοῦ έλληνισμοῦ καί φίλοι τοῦ Θεοῦ εΐναι λίγα άπό τά έπίθετα πού άρυόμαστε γιά νά χαρακτηρίσουμε τοῦ τρεΐς μεγάλους άγΐους τής Έκκλησίας μας: Βασΐλειο τόν Μέγα, Γρηγόριο τόν Θεολόγο καί Ίωάννη τόν Χρυσόστομο. Τρεΐς άνδρες μέ άπερίγραπτο πόθο καί άγάπη γιά τόν Χριστό, τόν άνθρωπο καί τά γράμματα.

Ήταν αὐτοΐ, πού πρώτοι συνέδεσαν άρρηκτα, άρμονικά καί συστηματικά τά τρία παραπάνω πεδΐα· πέτυχαν, μέ άλλα λόγια, τή σύνδεση τής χριστια- νικῆς διδασκαλΐας μέ τόν Έλληνισμό, δημιουργώντας μιá άνθρωπολογία πού βασΐζεται στό δόγμα τοῦ Χριστιανισμοῦ μέ τά όρολογικά όπλα τοῦ έλληνισμοῦ.

Πΐό συγκεκριμένα, ό όρος «Έλληνας» ἤδη άπό τήν Καινή Διαθήκη, άφοροῦσε τούς εΐδωλολάτρες τοῦ γνωστοῦ τότε κόσμου (σέ καμία περίπτωση δέν ταυ- τΐζεται μέ τόν σύγχρονο «έλλαδισμό»), οΐ όποιοι μετεΐχαν στήν φιλοσοφική παιδεΐα, αλλά καί τόν τρόπο σκέψης, έτσι όπως άναπτύχθηκαν άπό τούς μεγάλους Έλληνες φιλοσόφους καί τά διάφορα φιλοσοφικά ρεύματα, ἤδη άπό τήν Όμηρικῆ έποχή καί έξῆς.

Κύρια γνωρίσματα όλων αὐτῶν, εΐ- ναι ή έλευθερία τής σκέψης, οΐ ύψι- πετεΐς έννοιες, ή πρωτοφανῆς θεάση

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ - ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ: ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΕΣ

της πραγματικότητας μέσα από ιδέες και σχήματα και ένιστε μιά υπερρεαλιστική και ιδεαλιστική προσέγγιση μεγάλων ζητημάτων που πάντοτε απασχολούσαν τόν άνθρωπο. Άπέναντι σέ αυτές τίς φιλοσοφικές απόψεις, όρθώθηκε μέ παρρησία ή χριστιανική διδασκαλία, ή όποία άτένιζε σέ έντελώς διαφορετική βάση τόσο τόν άνθρωπο καί τόν κόσμο όσο καί τή ζωή γενικότερα.

Ό Χριστός μέ τό Εύαγγελίό του, χαράζει μιά νέα γραμμή, προσφέροντας τήν άληθινή Ζωή, δηλαδή τόν έαυτό του. Δέν ύπάρχει πλέον μιά άφηρημένη έννοια του άγαθού, αλλά τό αυτό-Άγαθό ένσαρκωμένο καί άποκεκαλυμμένο. Μέ τόν τρόπο αυτό, άπομυθοποιεί καί άποδομεί κάθε φιλοσοφία καί κάθε ανθρώπινο κατασκεύασμα που έπαγγέλλεται κάποια σωτηριολογία.

Ό Θεός άποκαλύφθηκε καί σαρκώθηκε δίνοντας τόν άληθινό δρόμο που «πρέπει» νά ακολουθήσει ό άνθρωπος, διαλύοντας ταυτόχρονα μέ τή θυσία καί τήν Άνάστασή του τά σκοτάδια τής ειδωλολατρίας καί τήν πλάνη των φιλοσοφικών ιδεών. Μέσα σέ αυτήν τήν άτμόσφαιρα τής χριστιανικής φωτοχυσίας καί έξακτίνωσης έζησαν καί άνδρώθηκαν οι τρεις μεγάλοι Ίεράρχες, κραδαίνοντας τό σύμβολο του Σταυρου σέ κάθε φιλοσοφία έλληνικού χαρακτήρα.

Όστόσο, έδω πρέπει νά γίνει σαφές, ότι άντιστάθηκαν στον έλληνισμό μόνο όταν αυτός άφοροϋσε τήν άπόκλιση από τό δόγμα, τό ήθος καί τήν πίστη τής Έκκλησίας. Όσον άφορᾶ στα έξωτερικά στοιχεία του έλληνισμού όμως, δηλαδή τά γλωσσικά σχήματα, τίς καινές όρολογίες, τίς άκριβείς εκφράσεις,

τόν λεξιλογικό πλοϋτο, τή συστηματοποίηση των κειμένων, οι φωτισμένοι Πατέρες, τά θεώρησαν ιδανικά εργαλεία, ώστε νά άποδώσουν μέ άκρίβεια τή χριστιανική διδασκαλία, άφου ή τελευταία είχε δοθεί μέ πενιχρό καί ευτελές λεξιλόγιο, που δέν ήταν ικανό νά περιγράψει έπαρκώς τίς θείες άλήθειες.

Οι τρεις ιεράρχες, ειδικότερα, σπούδασαν ως Χριστιανοί μέσα στο έλληνικό πνεϋμα καί μεγαλούργησαν ως μαθητευόμενοι στις μεγάλες φιλοσοφικές σχολές του έλληνισμού. Πάντοτε, όπως αναφέρουν οι ίδιοι στα ύψηλης άξίας συγγράμματά τους, ένθάρρυναν τό ποιόνιο, προτρέποντας τους νά μάθουν

τόν ελληνικό τρόπο σκέψης, καθώς αποτελεί πολύτιμο έργαλειό στην κατανόηση των δυσθεώρητων αληθειών της χριστιανικής πίστης. Όλο τό δόγμα του χριστιανισμού, με άλλα λόγια αποκρυσταλλώθηκε μέσα από όρολογίες και σημαινόμενα του ελληνικού τρόπου σκέψης, γιατί αυτός ήταν ο καταλληλότερος να εκφράσει με χειρουργική ακρίβεια όλο εκείνο τό βάθος των λεπτών και δυσνόητων έννοιών του χριστιανισμού.

Τούτη ή δουλειά, όφείλεται σε ένα μεγάλο ποσοστό στους τρεις άγιους Πατέρες, διότι ήταν αυτοί που ξεκίνησαν να δανείζονται και να αξιοποιούν τον «ελληνισμό» μετου-

σιώνοντας τό νόημα του, με αποτέλεσμα να ντύνεται με λαμπρά ένδύματα ή χριστιανική διδασκαλία, χωρίς ωστόσο να χάνει αυτή τήν αλήθεια της επηρεασμένη από τήν ελληνική φιλοσοφία.

Δίκαια, επομένως, μπορούμε να αποδώσουμε σε αυτούς τό πρόσημο «Πατέρες και προστάτες των γραμμάτων», διότι σεβάστηκαν τό μεγαλειό του ελληνισμού, διέκριναν τήν όμορφιά από τά βέβηλα άγκάθια και άνύψωσαν ύφολογικά, γλωσσολογικά και λογοτεχνικά τον χριστιανισμό, δίνοντάς του κύρος άπέναντι σε όσους τον ύποτιμούσαν και τον χλεύαζαν.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ ΣΤΗ ΛΕΡΟ

ΗΘΙΚΗ, ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ, ΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ!

Νικόλαος Στανίτσας, νοσηλευτής, μάστερ Θεολογίας

Ο θάνατος δέν εἶναι μόνο ἓνα ἀπλό βιολογικό φαινόμενο, ἀλλά πολυσύνθετο συμβάν μέ μεταφυσικές, δεδομένου ὅτι ἡ ἐκκλησία τόν βλέπει ὡς «φοβερῶτατον μυστήριο», ἐνῶ ἡ φιλοσοφοῦσα διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἤδη ἀπό τά ἀρχαῖα χρόνια τόν εἶδε σάν λογική συνέπεια τῆς φθορᾶς τῆς ζωῆς.

Γιά τήν ἀγιοπνευματική μας παράδοση ὁ βιολογικός θάνατος εἶναι ἀπόρροια τῆς πτώσεως καί τῆς ἀποστασίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν πηγὴ τῆς ζωῆς, τόν Θεό. Ὁ ἀνθρωπος κάνοντας κακή χρῆση τοῦ αὐτεξουσίου του, εἰσπράττει ὡς τίμημα τῆ φθορά καί τόν θάνατο¹. Ἡ διακοπή τῆς κοινωνίας μέ τόν Θεό εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τήν στέρηση τῆς ζωῆς καί στέρηση τῆς ζωῆς σημαίνει θάνατος, «...ὅσον γὰρ ἀφίστατο τῆς ζωῆς, τοσοῦτον προσήγγισε τῷ θανάτῳ. Ζωὴ γὰρ ὁ Θεός, στέρησις δὲ τῆς ζωῆς θάνατος...» διδάσκει ὁ Μ. Βασίλειος². Ἀπό βιολογικῆς ἀποψῆς ὁ θάνατος ὀρίζεται ὡς τό στιγμιαῖο γεγονός, πού χωρίζει δύο διαδικασίες, τῆ διαδικασίᾳ

τοῦ θανάτου ἀπό τήν διαδικασία τῆς ἀποσύνθεσης. Κατά τήν διαδικασία τοῦ θανάτου ὁ ὄργανισμός εἶναι ζωντανός καί πορεύεται πρὸς τόν θάνατο. Στό τέλος αὐτῆς τῆς δοκιμασίας ἐπισυμβαίνει ὁ θάνατος καί τήν ἐπόμενη στιγμή ἀρχίζει ἡ διαδικασία τῆς ἀποσύνθεσης³. Κατά τήν δι-

δασκαλία τῆς ἐκκλησίας, μόνο τό σῶμα παραδίδεται στήν φθορά τοῦ θανάτου. Τό ἀθάνατο στοιχεῖο στόν ἄνθρωπο, ἡ ψυχή, ἐξακολουθεῖ, καί μετά τόν φυσικό θάνατο, νά ζεῖ μέ ἄλλο τρόπο. Ἡ ἑτερότητα αὐτῆ προσδιορίζεται ἀπό στοιχεῖα ξένα πρὸς τήν καθημερινή μας ἀντίληψη καί περιβάλλεται

ἀπό πέπλο μυστηρίου, πού μόνο ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νά ἀνασύρει γιά λίγο⁴.

Πότε ἐπέρχεται ὁ θάνατος

Τό πότε ἐπέρχεται ὁ θάνατος δέν εἶναι πλέον ὑπόθεση τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης. Τό ὄλο θέμα ἐμπλέκεται μέσα στά ἐνδιαφέροντα τῆς ἠθικῆς, τῆς πολιτικῆς, τῆς κοινωνιολογίας καί τῆς νομικῆς, ἐνδεχομένως καί ἄλλων ἐπιστημῶν, πού ἡ κάθε μιά τό βλέπει κάτω

Κοίμησι τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ.

1. Πρωτ. Καλλιακμάνη Β., «Τό μυστήριο τοῦ θανάτου στήν Ὁρθόδοξη Θεολογία», 9ο Πανελλήνιο Λειτουργικό Συμπόσιο «Τό μυστήριο τοῦ θανάτου στή λατρεία τῆς ἐκκλησίας», Βόλος 5-7 Νοεμβρίου 2007.

2. PG 31, 345 A.

3. Παναγόπουλος Ἐμμ., «Ἐγκεφαλικάς Θάνατος», ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. φύλλου 1586, 25.02.2005.

4. Ἀρχ. Χριστοδούλου, «Ἐγκεφαλικάς ἢ καρδιακός θάνατος;», Ἀθήνα 1992, σελ. 9.

ἀπό τό δικό της πρίσμα⁵. Τό ἐρώτημα πότε ἐπέρχεται ὁ θάνατος στόν ἄνθρωπο, ὁ πραγματικός θάνατος, ὁ ὀριστικός θάνατος ἢ ὁ καθολικός θάνατος, πότε τό σῶμα εἶναι νεκρό, εἶναι μεγάλο, δύσκολο, σύνθετο καί φοβερό, γιατί ὁ θάνατος εἶναι μυστήριο. Πότε λοιπόν ἐπέρχεται ὁ ὀριστικός σωματικός θάνατος; Ὅταν δέν λειτουργεῖ ἡ συνείδηση, ὅταν δέν λειτουργεῖ ἡ καρδιά ἢ οἱ πνεύμονες, ἢ κάποια ἄλλη στιγμή ἢ ὅλες αὐτές τίς στιγμές καί ἄλλες διαδοχικῶς καί βαθμιαίως; Καί ποιός θάνατος προηγεῖται πράγματι; Ὁ ἐγκεφαλικός ἢ ὁ καρδιακός, ὥστε νά καθορίσουμε ποιός εἶναι ὁ ὀριστικός;

Εἶναι βασικό πρόβλημα καί ἀπό ἰατρικῆς-βιολογικῆς πλευρᾶς, γιατί ὑπάρχει διαφωνία ὡς πρός τήν στιγμή τῆς ἔλευσης τοῦ θανάτου μεταξύ τῶν βιολόγων καί τῶν ἰατρῶν. Ὅπως ἐπίσης εἶναι καί θεμελιῶδες πρόβλημα ἀπό νομικῆς - θεολογικῆς - χριστιανικῆς πλευρᾶς, γιατί κανείς δέν θέλει νά εἶναι ἔνοχος ἐπισπεύσεως τοῦ θανάτου ἐνός ἀνθρώπου, ἢ ἔνοχος φόνου, ἢ ἀκόμα ἔνοχος τῆς αἰώνιας καταδίκης ἐνός προσώπου ἔνεκα τοῦ ὅτι μέ τήν ἐπίσπευση τοῦ θανάτου του δέν τόν ἄφησε νά μετανοήσει.

Ἐνα χωρίο τῆς Ἁγίας Γραφῆς σχετικά μέ τόν θάνατο τοῦ ἀνθρώπου λέει: «...ὡσπερ τὸ σῶμα χωρίς πνεύματος νεκρόν ἐστίν...»⁶. Αὐτό σημαίνει ὅτι ὅσο τό πνεῦμα ἢ ἡ ψυχή εἶναι στό σῶμα, αὐτό δέν εἶναι νεκρό. Ὅταν ἀποχωρισθεῖ, τότε νεκρώνεται.

Ἀλλά τίθεται τό ἐρώτημα: Πότε ἀναχωρεῖ τό πνεῦμα ἢ ἡ ψυχή ἀπό τό σῶμα; Δέν εἴμαστε βέβαιοι, ἂν ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό μπορούμε νά τήν πάρουμε ἀπό τά τέσσερα εὐαγγέλια, τά ὁποῖα μᾶς δίνουν πληροφορίες γιά τόν θάνατο τοῦ Ἰησοῦ ἐπάνω στόν Σταυρό.

5. Ὅπ. π. σελ. 6.

6. Ἰακ. 2,26.

Αὐτά εἶναι:

«Ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλιν κράξας φωνή μεγάλη ἀφήκε τὸ πνεῦμα»⁷.

«Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀφείς φωνὴν μεγάλην ἐξέπνευσε... Ἰδὼν δὲ ὁ κεντυριῶν... ὅτι οὕτω κράξας ἐξέπνευσεν...»⁸.

«Καὶ φωνήσας φωνή μεγάλη ὁ Ἰησοῦς εἶπε πάτερ, εἰς χεῖρας σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμα μου. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξέπνευσεν»⁹.

«Ὅτε οὖν ἔλαβε τὸ ὄζος ὁ Ἰησοῦς εἶπε, τετέλεσται, καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα»¹⁰.

Ἀπό τόν συνδυασμό τῶν χωρίων αὐτῶν συμπεραίνουμε ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ δέν συνέβη βαθμιαίως, ἀλλὰ ἐπῆλθε μᾶλλον στιγμιαίως ἢ ἀκαριαίως. Ὁ Χριστός ἔδειξε μέ αὐτό τόν τρόπο ὅτι ὁ θάνατος ὁ σωματικός ὁ βιολογικός θάνατος, ὁ χωρισμός δηλαδή τῆς ψυχῆς ἀπό τό σῶμα, ἐπέρχεται στιγμιαία. Ἔτσι καί ὁ θάνατος τοῦ κάθε ἀνθρώπου ἐπέρχεται στιγμιαία.

Ἡ πορεία ἐνός βαριά ἀσθενῆ πρός τόν θάνατο ναί μέν εἶναι σταδιακή, ὁ θάνατος ὅμως καθ' ἑαυτὸς ἐπέρχεται στιγμιαία. Ὁ θάνατος τοῦ ἀνθρώπου ὡς πολυκύτταρου ὀργανισμοῦ θά πρέπει νά κριθεῖ μέ βάση τήν ὑπαρξη ἢ μὴ βασικῶν λειτουργιῶν στό σύνολο τοῦ ὀργανισμοῦ καί συνεπῶς μόνο ἢ ἀμετάκλητη παύση τῆς λειτουργίας τοῦ ὀργανισμοῦ ὡς σύνολο στοιχειοθετεῖ τόν θάνατο τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπό αὐτή τήν ἄποψη ὁ θάνατος τοῦ ἀνθρώπου ἐπέρχεται στιγμιαία, ὅταν οἱ βασικές λειτουργίες τῆς ζωῆς, ὅπως τίς δέχεται ἢ ἐπιστήμη τῆς βιολογίας, παύσουν νά ὑφίστανται στό σύνολο τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ¹¹.

7. Ματθ. 27,50.

8. Μάρκ. 15, 37-39.

9. Λουκ. 23,46.

10. Ἰω. 19,30.

11. 266 Λυντέρης Χρήστος, «Τό ποινικό δίκαιο τῶν Μεταμοσχεύσεων», βλ. μν. ἐργ. σελ. 58-59.

ΘΥΡΑΝΟΙΞΙΑ ΙΕΡΟΥ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΥ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ

Χάριτι Θεοῦ, τὴν Κυριακὴ 24 Ἰανουαρίου 2016, ἐτελέσθησαν ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας κ. Παῖσιο, τὰ θυρανοίξια τοῦ νέου Ἱεροῦ Παρεκκλησίου τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ «Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» Λέρου, τὸ ὁποῖο εἶναι ἀφιερωμένο στὴν ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου καὶ βρίσκεται στὸν ὑπόγειο χῶρο τοῦ προαυλίου τοῦ ναοῦ.

ἘΚΘΕΣΗ ΚΑΛΥΜΝΙΩΝ ἈΓΙΟΓΡΑΦΩΝ

Στὴν Κάλυμνο, στὴν αἴθουσα τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου «Αἶ Μοῦσαι», πραγματοποιήθηκε Ἑκθεση Καλυμνίων Ἀγιογράφων, ἀπὸ τὶς 3 ἕως τὶς 10 Φεβρουαρίου 2016.

Τὴν Ἑκθεση τίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους ὁ Μητροπολίτης μας κ. Παῖσιος, οἱ τοπικὲς ἀρχές καὶ πολὺς κόσμος.

20η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΩΝ ΙΜΙΩΝ ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΜΝΟ

Μέ την συμπλήρωση 20 ετών από την κρίση στά Ίμια, στον Ί. Ναό Αγ. Νικολάου Καλύμνου, έλαβε χώρα έπιμνημόσυνη δέηση για τους τρεις ήρωϊκώς πεσόντες άξιωματικούς μας, τήν άποφράδα εκείνη νύχτα τής 31.1.1996, ύποπλοίαρχο Χριστό-

δουλο Καραθανάση, ύποπλοίαρχο Παναγιώτη Βλαχάκο και άρχικελευστή Έκτορα Γιαλοφό. Χοροστάτησε ό Μητροπολίτης μας κ. Παΐσιος και παρευρέθησαν οι Πολιτικές, Στρατιωτικές και λοιπές Άρχές τής περιοχής μας και πολός κόσμος.

Ο ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΩ Κ. Τ. ΚΟΥΙΚ ΣΤΗ ΛΕΡΟ

Τόν Μητροπολίτη μας κ. Παΐσιο έπισκέφθηκε στις 24.3.2016, ό Ύφυπουργός παρά τω Πρωθυπουργω κ. Τέρενς Κουίκ, ό όποιος βρέθηκε στή Λέρο για τίς έορταστικές έκδηλώσεις τής έθνικης έπετείου τής 25ης Μαρτίου, ως έκπρόσωπος τής Έλληνικης Κυβερνήσεως. Στή συνάντηση, ή όποία έγινε σε ιδιαίτερα έγκάρδιο κλίμα, ό Μητροπολίτης εξέθεσε τά προβλήματα τής μεγάλης ροής μεταναστών και προσφύγων στα νησιά τής έπαρχίας, αλλά συζητήθηκαν και διάφορα θέματα τοπικά και έθνικά.

Ό Μητροπολίτης προσέφερε στον κ. Ύφυπουργό τό ιστορικό βιβλίο πού εξέδωσε ή Ίερά μας Μητρόπολη «Εφορεία Σχολών και

Έκκλησιών Λέρου», και του έξήγησε τον πατριωτισμό και τίς θυσιές των τότε Λερίων για τά σχολεία και τήν εκπαίδευση, ό δέ Ύφυπουργός ευχαρίστησε τον Σεβασμιώτατο για τό πολύτιμο δώρο, αλλά και τήν φιλοξενία και τήν τόσο σημαντική και έποικοδομητική συνάντηση.

✠ ΙΔΡΥΣΗ ΣΧΟΛΗΣ ΓΟΝΕΩΝ ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΜΝΟ - Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

Στά πλαίσια της πνευματικής της διακονίας η Ίερά μας Μητρόπολις, ίδρυσε σχολή γονέων. Πρώτη πνευματική ευκαιρία επιμορφώσεως των νέων γονέων ήταν η όμιλία με θέμα: «Η ΑΓΙΑ ΦΙΛΟΘΕΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ ΚΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ», πού εκφωνήθηκε τήν Κυριακή 6 Μαρτίου 2016, στην αίθουσα διαλέξεων της Ίερας Μητροπόλεως, στην Κάλυμνο. Όμιλήτριες ήταν οι κυρίες Κανελοπούλου Έλενη και Παραστατίδου Σοφία, από τήν Άδελφότητα Θεολόγων «Ο ΣΩΤΗΡ».

✠ «ΤΟ ΣΥΓΧΩΡΙΟ»

Ένα μοναδικό παλαιό έθιμο της Καλύμνου πού αναβιώνει κάθε χρόνο (13.3.2016)

Στήν αυλή του ιστορικού Ί. Ναού Κεχαριτωμένης Χώρας Καλύμνου, ό χορός ξεκινάει στίς 3 τό μεσημέρι καί στίς 5 ό Μητροπολίτης κτυπάει τήν καμπάνα, πού ό ήχος της σημαίνει, κατά τήν παράδοση, τό τέλος των χορών τής Άποκριάς καί τήν έναρξη τής Μεγάλης Τεσσαρακοστής μέ τόν κατανυκτικό έσπερινό. Η έκκλησία είναι γεμάτη κόσμο, τά αναλόγια των ψαλτάδων πλήρη, ενώ παρών είναι καί όλος ό κλήρος τής Καλύμνου. Τό τέλος του «Συγχώριου» κλείνει μέ τούς άσπασμούς ιερέων-έκκλησιάσματος, κατά μήκος του τέμπλου, σε συμβολική πράξη άμοιβαίας συγχώρησης.

«ΙCΙΔΩΡΕΙΟ» ΕΚΚΛΗΣΙΑCΤΙΚΟ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟ ΛΕΡΟΥ

Λειτουργεί από τό 1960. Φιλοξενεί περί τούc 25 γέροντεc. Διοικείται υπό πενταμελούc Διοικητικό Συμβούλιο υπό τήν προεδρίαν του Σεβ. Μητροπολίτου μαc κ. Παΐcίου. Μέλη: π. Νικόδημοc Φωκάc αντιπρόεδροc, κ. Έμμ. Ζαΐρηc συντ/χοc ιατρόc, κ. Καλλιόπη Γκαργκιούλο, κα. Μαρία Πουλιέζου, Διευθυντήc: άρχιμ. Cτέφανοc Κατέc.

Τηλ. 22470- 22860, 22470-25350

Λογαριαcμόc Ε.Τ.Ε.: 403/540046-53,
IBAN: GR11-0110-4030-0000-4035-
4004-653

Κωδικόc SWIFT ΤΡΑΠΕΖΑC-BIC:
ETHNGRAA

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟ - ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗC

Μέ τήν βοήθεια του Θεού, τήν επίcταcία του Σεβ. Μητροπολίτου μαc κ. Παΐcίου καί τήν συγκινητική καί άξία έπαίνων προcφορά τών έθελοντριών γυναικών καί τών δωρητών, συνεχίεται για έβδομη συνεχή χρονιά τό έργο τήc Τραπεζήc Αγάπηc τήc Ί. Μητροπόλεωc, μέca από τό όποιο σιτίζονται καθημερινά περιccότεροι από 170 άδελφοί μαc που έχουν άνάγκη. Επίcηc, για τίc άμεccεc άνάγκεc τών ένδεών άδελφών μαc λειτουργεί Φιλόπτωχο Ταμείο, Έκκληcιαcτικό Παντοπωλείο, Ίματιοθήκη, Φαρμακείο, Τράπεζα φαγητού, κ.λπ.

Λογαριαcμόc Τραπεζήc
Αγάπηc:

779/002101-089440

Θερμή παράκληcη: Νά ένημερώνεται ή Ί. Μητρόπολη για τήν τυχόν κατάθεση cτόν λογαριαcμό, για τήν έκδοcη cχετικήc άπόδειξηc.

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗC ΊΕΡΑC ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩC ΕΠΙΤΕΛΕΙΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΚΗ CΑC ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΠΡΟCΦΟΡΑ

Συνδρομέc για τό περιοδικό μαc
μπορείτε να άποccέλλετε cτή διεύθυνcη:
Ίερά Μητρόπολιc Λέρου - Άλιντα - Λέροc 85400
(Ύπόψιν Γραμματέωc κ. Γεωργίου Χρυccούλη
μέ τήν cημείωcη «cυνδρομή ΟΛΚΑC»)
Έτήcια cυνδρομή: 15 ευρώ
Άρ. λογ. Alpha Bank: 643-002101-028910 /
IBAN: GR4101406430643002101028910

ΟΛΚΑC

Περιοδικόν Ίεράc Μητροπόλεωc Λέρου, Καλύμνου καί Άcτυπαλαίαc

Ίδιοκότηηc: Ι.Μ.Λ.Κ.Α., 85400 Λέροc

Έκδότηηc: Ο Σεβ. Μητροπολίτηc ΛΚΑ κ. Παΐcιοc

Έπιμέλεια ύληc: πρωτ. Παντελεήμων Κρούcκοc καί Γεώργιοc Ί. Χρυccούληc,
Γραμματέυc Ί. Μητροπόλεωc, καθώc καί όμάc ιερέων καί λαϊκών

Ίτοcσελίδα: www.im-leka-gr.

<http://www.panoramio.com/user/2781675>, <http://www.youtube.com/user/imkalymnoy>

Έκδοτική Παραγωγή: ΕΠΤΑΛΟΦΟC ΑΒΕΕ, τηλ. 210-9217.513

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Έν Λέρω: Τ.Κ. 85400, τηλέφωνο: 2247023211, Fax: 2247022339. E-mail: mitropolerou@yahoo.gr

Έν Καλύμνω: Τ.Κ. 85200, τηλέφωνο: 2243023000/1, 2243022700. Fax: 22430 22700.

E-mail: imkalymnoy2011@yahoo.gr

Έν Άcτυπαλαία: Τ.Κ. 85900, τηλέφωνο: 2243061875, Fax: 2243061875.